

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

VISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Dej

Biblioteca Centrală
Regională

Nr. 38 (174)
Anul VII
20 sept. 1958

Papă și tu, că
sînt dulci...

Fotografie de
A. MIHAILOPOL

AVERTISMENT!

În ciuda repetatelor avertismente ale guvernului R.P. Chineze, S.U.A. continuă să desfășoare acțiuni agresive provocatoare împotriva Chinei populare.

Fărădelegile americano-ciankaiștice stârnesc mînia întregului popor chinez. Mișcarea pentru înarmarea poporului, începută în provinciile de pe litoral, se desfășoară cu un uriaș avînt de la un capăt la altul al R. P. Chineze. Iubitor de pace, marele popor chinez e hotărît să zdrobească orice agrestune îndreptată împotriva țării sale.

Alături de poporul Chinei noi, în lupta sa pentru o cauză dreaptă, se află oamenii iubitori de pace din lumea întreagă. Împreună cu marele popor sovietic și popoarele celorlalte țări socialiste, poporul român infierează noile provocări imperialiste. În zeci și sute de mitinguri de masă, oamenii muncii din patria noastră își exprimă adeziunea la cauza justă pe care o apără R. P. Chineză.

Omenirea întreagă dă un sever avertisment agresorilor imperialiști.

Poporul român iubitor de pace își exprimă, cu prilejul a nenumărate mitinguri, simpatia și solidaritatea față de lupta nobilă a poporului chinez pentru apărarea integrității teritoriale a patriei sale. În fotografie: o imagine a mitingului muncitorilor de la uzinele „23 August” din Capitală.

Studenți din Pekin condamnă în cadrul unui miting acțiunile provocatoare americano-ciankaiștice.

„Bolansare” în pragul... dezastrului.

Armata Populară Chineză de Eliberare este gata să dea răspuns la provocările agresorilor.

Alături de soții și frații lor...

Oamenii muncii vor apăra cauza dreaptă a urlașei lor patrii.

Mihu DRAGOMIR

PRIVEȘTE-ȚI MÎINILE, AMI!

*Privește-ți mîinile, ami!
Ce neagră brățară le strînge?
E dîra de șarpe a fierului armei
sau dîra de sînge?*

*Nu-l oare o urmă din anul
cînd Cuba-ai trecut-o prin săbii,
vîsînd să înlăntuți oceanul
cu grelele tale corăbii?*

*Sau poate e numai rugina
cuștului vechi de casap,
de-atuncea, din China,
cînd oamenii scurtați cu un cap...*

*Privește-ți mîinile, ami!
Ce neagră brățară le strînge?
E dîra de șarpe a fierului armei
sau dîra de sînge?*

*Sau poate-n modernul tău lexic
de mult ai uitat
bravura hoșească din Mexic,
sub steagul petrolului înstîngerat...*

*Privește-ți mîinile, ami!
Ce neagră brățară le strînge?
E dîra de șarpe a fierului armei
sau dîra de sînge?*

*Sau poate ai uitat de femeea
cu ochii scobiți de stilet,
atunci, în Coreea?
Nu-s urmele lugubruului banchet?*

*Pe mîinile tale nu-s stropii
din pruncul în două tăiat?
Nu-i fără din marginea gropții
în care-ai azvîrțit un sat?*

*Privește-ți mîinile, ami!
Ce neagră brățară le strînge?
E dîra de șarpe a fierului armei
sau dîra de sînge?*

*Sau poate e-un rest din banala
plimbare prin blonde livezi,
cînd Guatemala
ai vrut s-o mai vezi?*

*Sau poate sînt toate-mpreună,
mai proaspete an după an,
și-o pată mai brună
de-acum, din Liban, din Taiwan.*

*Privește-ți mîinile, ami!
Pe ele se strînge
și dîra de șarpe a fierului armei
și dîra de sînge!*

*Ascultă: în vînturi e glasul
multimilor care te sîtu.
Trezeste-te, ami! E ceasul!
E ceasul, cît nu e tîrziu...*

AI. JEBELEANU

VISUL SOLDATULUI AMERICAN DIN TAIWAN

*Un oștean străin aflat în Taiwan
A visat într-o noapte c-a pornit peste-ocean;
Albastru și lin, cu inozibile aripi zbura
Și împede-oceanul, dedesubt, se mira.*

*Țărnuțul Americii era aproape, aproape...
(Se temea și-n somn mirajul acesta să nu-
scape)
Dar țărnuțul dorit părea în vis un rechin colosal
Ce răsărea și s-ascundea după-o coamă de val.*

*Somnul oșteanului l-a rupt necruțătoare alarma,
Un glas răgușit răscolise cazarma...
Soldatul înfășurat în plîze de vis
Vedea în cețuri, departe, rechinul cu botul
deschis.*

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

În Bărăgan, a apărut un pom nou: migdalul! Deocamdată 80 de soiuri din acest pom cresc în livada experimentală a stațiunii I.C.A.R. Mărculești. Începând din această toamnă, el va fi răspândit în multe gospodării de stat și colective.

POPAS ÎN BĂRĂGAN

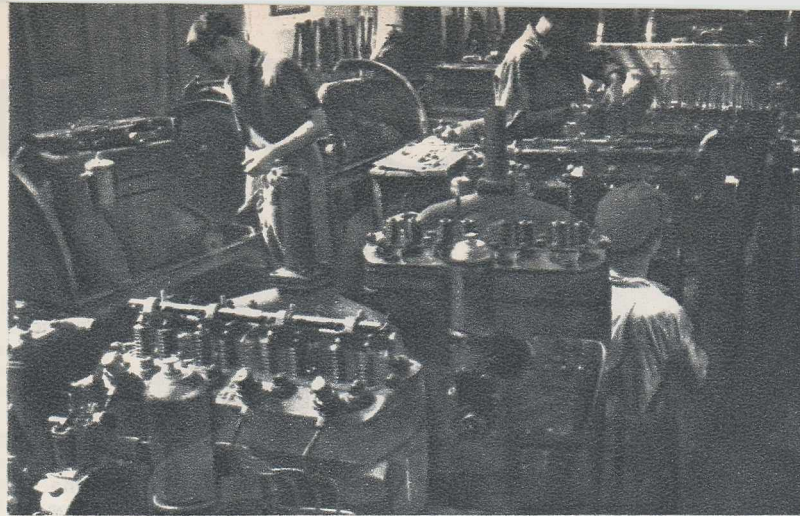
De doi ani G.A.S. „Partizanul” se ocupă cu creșterea curcilor. Anul trecut gospodăria a livrat 12.000 kg carne de curcă. În fotografie: Marin Maria, una dintre crescătorele fruntașe ale gospodăriei.

It vezi cu ochii, pământ! Pământ și cer... Două oceane care își dau întâlnire la orizont. Nu știu de ce, dar aici în Bărăgan, privind geana zării, ai senzația că inevitabil vei vedea arci din albatru depărtărilor vapoare... zai, ce iluzii înșelătoare! Fumurile ire le zăreai la zeci de kilometri, fiindu-te, îți dai seama că nu sînt nor nave, ci ale domesticilor căsuțe re gospodării, făcînd foc, pregătînd

raism și noi, pe bătrînele șleauri acestei cîmpii miraculoase, pe urmele orilor de odinioară. Și dacă nu i învățuit nisipurile zburătoare stui n-a rostogolit împotriva noastră nîi, asta nu e vina noastră, ci nîi și suflul vieții noastre noi care chimbat multe pe această cîmpie. zeva observa cu cîteva zeci de ani rmă, nu fără uimire, că pe spatele ganului nu găsești nici un copac. dacă totuși mai vedeai ici și acolo mi, luptînd cu pustietatea și vîntul, ueru e hotărît: pomi fructiferi nu neai. Pămîntul acesta gras și bun, mare fertilitate, care hrănea scoteții ilinii, era lipsit de verdeața livezilor, oamenii care asudau muncindu-l ie bucurau de dulceața fructelor. i pomii nu rodesc. Gerul îi îngheață, a fi usucă". Toți se resemnau. De seamă mulți nu știau, iar unii nu u să dezmință această părere. Și lată a anii noștri vechile păreri au fost urnate.

o întindere de 45 de hectare, la A.R. Mărculești, pomii fructiferi ață" să crească pe Bărăgan; în- ză gerurile, crivățul, viteza trom- de vînt, se luptă cu arșița și seceta. e soiuri de pruni, 30 de caiși, 55 de ici, 20 de vișini, 25 cireși și 80 de i de migdali își dispută înfrîntea. e pe acum putem spune hotărît că ria e de partea lor. Prunii vor a 18 la sută din totalul plantațiilor Bărăgan. Caisul însă va fi pomul ominant al viitoarelor livezi, căci i-a găsit aici a doua lui patrie. icul, care înainte nici nu se cultiva. ceput să dea recolte record. Un ur pom din noul soi numit „Primul

În lung și-n lat Bărăganul e brăzdat de tractoare și mașini agricole. La Ciulința, în inima cîmpiei, se află un mare centru mecanic care se ocupă cu reparația tractoarelor și confecționarea pieselor de schimb.

cincinal" a produs anul acesta 120 kg fructe!

Peisajul se schimbă și o dată cu el și oamenii. Cineva cu zeci de ani în urmă scria: „... locuitorul Bărăganului, ialomițeanul e o ființă oarecum tăcută. Și cu toate că știe să glumească și să facă haz, cînd i se dă prilej, îi place și mai mult să asculte cuvîntios. E fiindcă viața lui e grea și el nădăjduiește mereu că cineva va veni poate odată să-i arate cum ar putea să muncească mai cu folos, îndărătnicul lui Bărăgan." Și mult așteptatul îndrumător a venit: Partidul. În 14 ani el a schimbat radical sensul vieții. În primul rînd, el a dat oamenilor pămînt! Apoi l-a învățat pe omul Bărăganului să-l lucreze în comun, cu metode superioare. În 1950, patruzeci și șapte de familii din comuna Gh. Lazăr au pornit pe drumul colectivizării. Porneau cu o zestre săracă: 1 vacă, 2 boi, 18 oi de adunătură, 46 de cai și 2 scroafe. „Scepticii" rideau în barbă. Azi risul clinic le-a înghețat.

un căuș de porumb sau cîțiva cartofi. Cercetătorii științifici care trăiesc chiar în inima lui s-au străduit să-i găsească soiul de grîu care să dea rodul cel mai bogat; i-au găsit pomii cei mai potriviți, cu fructe dulci, și-i răspîdesc în livezi pe întinderi de mii de hectare; ameliorază oile, caii, vacile. Vacă sură de stepă care dădea pe an 6—700 kg lapte este încrucișată cu vacă brună și noui tip metis pe cale de răspîndire dă o producție de lapte de 2500 kg pe an chiar de la prima generație.

Pe Bărăgan se duce o bătălie înfrigurată cu natura. Primele victorii au și fost cucerite.

I. CORIBAN
Fotografii de S. STEINER

Dimineața, la I.C.Z. Slobozia, caii fac antrenament... ↓

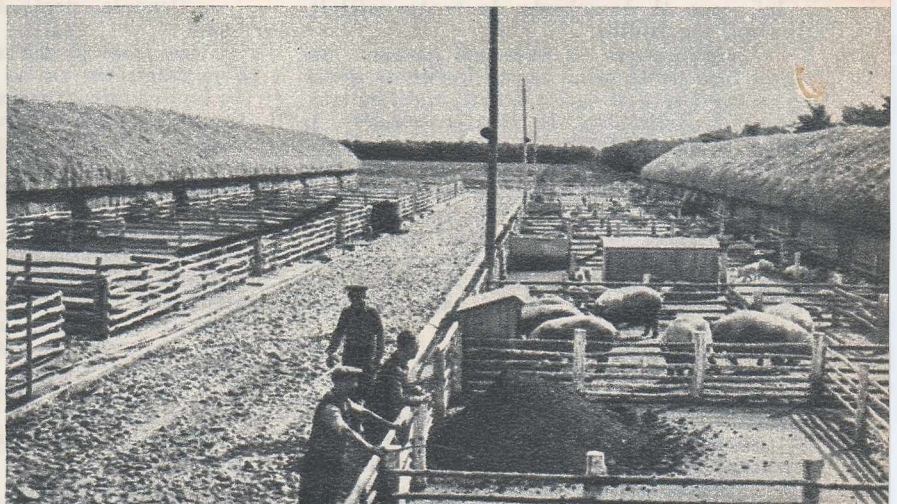
1952, gospodăria colectivă din com. Gh. Lazăr avea 16 stupi, azi — 100 Stupăritul, în plină dezvoltare, aduce multe beneficii colective! ↓

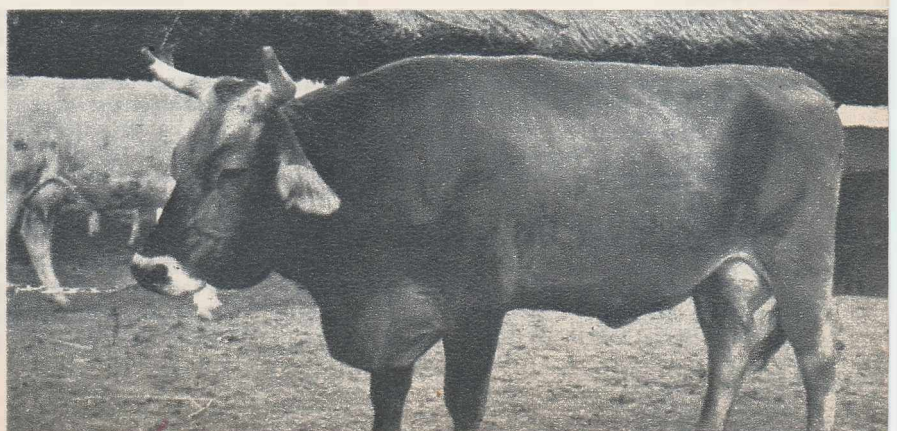
Bărăganul e întins, iar ciobanul Vasile Dumitru, de la gospodăria colectivă din satul Săpunari, și-a adus radioul la stîină să-i mai treacă de urît și să fie la curent cu evenimentele zilei.

V-ați gîndit vreodată că paiile pot înlocui cărămida și lemnul? Practic au demonstrat acest lucru muncitorii de la G. A. S. „Partizanul" din Dragalina, care au construit — pentru porci — un grajd experimental din baloturi de paie. El este practic și ieftin. ↓

Știați că vacile pot da lapte chiar fără să fi fătat? La stațiunea experimentală I.C.Z. Slobozia cîtorva junci rămase sterile din diferite motive li s-au administrat injecții cu hormoni sintetici, li s-au făcut masaj și... au dat 8 kg lapte pe zi.

MICA GOSPODINA

Schiță de S. K. POTTEKATT

scriitor indian

Sukumaren K. Pottekkatt scrie în limba malalaman, pe care o vorbesc cele treisprezece milioane de locuitori ai statului Kerala. El este unul dintre scriitorii cei mai cunoscuți din această parte a lumii. Genul său preferat e schița.

Călătorește foarte mult, nu numai prin India. A vizitat numeroase alte țări: Birmania, Malaya, Orientul Arab, aproape toată Europa și a scris numeroase schițe, impresii și jurnale de călătorie. Romanul său „Vișa Kanlaka”, în care e descrisă viața grea a muncitorilor de pe plantațiile din sud, se bucură de o mare popularitate. Aproape toate nuvetele lui S.K. Pottekkatt sînt traduse în celelalte limbi ale Indiei.

S.K. Pottekkatt participă activ la lupta pentru pace. El a fost membru al delegației indiene la Congresul partizanilor păcii de la Helsinki, iar la întoarcerea sa în patrie a fost ales secretar al Comitetului pentru pace din statul Kerala.

În anul 1951, scriitorul a vizitat Uniunea Sovietică. Volumul său cu schițe inspirate din această călătorie a apărut de curînd.

S.K. Pottekkatt editează și redactează revista literară „Propendju” (Lumca întreagă). El a fost delegat la conferința scriitorilor Asiei de la Delhi și e invitat la conferința scriitorilor Asiei și Africii, care urmează să aibă loc la Tashkent în octombrie.

Pînă în prezent lucrările lui S.K. Pottekkatt n-au fost traduse în limba română. Publicăm mai jos una din schițele sale, în care autorul evocă un crîmpei tragic din viața țărănului indian, care suferă încă urmările grele ale împărțirii colonialiste de veacuri a Indiei.

Ploaia fără întreruperi de câteva zile. Parcă turna cu găleata. O ceață ușoară se ridica de pe pământ, așternîndu-se ca un văl străveziu deasupra crîngului și peste colinele din jurul satului. Din cînd în cînd, o răbufnire puternică de vînt acoperea ropotul monoton și stăruitor al ploii. Cerul, captușit cu nori cenușii, coborîse atît de jos, încît mi-era cu neputință să bănuiesc ce oră ar fi putut să fie. Nu era tîrziu, dar umbrele amurgului păreau din ce în ce mai aproape.

În timp ce stăteam nedumerit, întrebîndu-mă dacă nu cumva se înnoprase într-adevăr, ploaia a încetat pentru un răstimp. Și de îndată începu să se audă orăcăitul urcios al broaștelor și țîrșitul ușor al greierilor din lanurile de orez.

Ținutul acesta îmi era cu totul necunoscut. Nimerind aici pe o vreme de nu-ți venea să dai un cîine afară din casă, ud pînă la piele cum eram, pierdusem cu desăvîrșire simțul orientării și mi-am dat seama că rătăcisem drumul.

În jurul meu nu se zărea țipenie de om.

Kerala e un ținut frumos. Are o frumusețe a lui, care îl deosebește de toate celelalte ținuturi ale Indiei.

În împrejurarea în care mă găseam, îmi venea însă peste mină să mă bucur de privilegiul minunat pe care o aveam înaintea mea. Teama și neliniștea mi se strecuraseră în inimă și mi-o stringeau ca într-un clește. De pe colina cea mai apropiată vedeam cum curg șuvoaie de apă murdară, roșie ca rugina.

Ploaia porni din nou cu aceeași furie. Am îndesat pălăria pe cap, am strîns cărțile subsoară și apărîndu-mă de ploaie sub umbrelă, am pornit spre asfințit, căutînd să merg de-a lungul digului celui mare, care împărțea cîmpul în două.

N-am mers mult și un canal mi-a tăiat drumul. Am fost nevoit să mă opresc. Deodată, mi-au ajuns la ureche hohote de plîns. În dreapta mea, pe țărmul canalului, am zărit o umbră firavă, mărunță. M-am apropiat. Plînsul încetase. Cu tot întunericul, am putut să deslușesc chipul unei fetețe de țaran; să tot fi avut unsprezece ani. Trupul ei plîpînd, cu pielea castanie, era înfășurat într-o zdreanță veche, de aceeași culoare. N-avea pe ea altă haină. Pîntecele ei supt scotea și mai mult la iveală coșul pieptului ieșit în afară și coastele, pe care aș fi putut să le număr.

Fata purta pe cap un fel de pălărie-umbrelă, cu marginile late, împletite din frunze, dar atît de zdrențuite, încît semănau mai degrabă cu un ciur. Șuvițe de păr negru îi cădeau de sub pălărie, pe frunte. Pic-pic-pic, picau picăturile grele pe marginea pălăriei și pătrundeau prin împletitura de frunze, căzînd pe pieptu-i gol, ca niște lacrimi de diamant.

Fata ținea în mînă o sticlă cu gîtul spart, în care părea să fie gaz, și stringea la sîn câteva pachetele, pe care le ferea cu o grijă speriată. Printre cutele cirpei murdare care îi înfășura trupul înfrigorat, se zăreau vreo două-trei turte udate de ploaie. Singura po-

doabă a fetei erau două inele de fier pe mina dreaptă.

Obrăzorii ei slabi și îndurerăți se învînteriseră de frig. Și cu toate acestea feteța era frumoasă. Iși ațintise asupra mea ochii ei plini de spaimă, care ardeau ca doi cărbuni aprinși. Micața călătoare pornise la drum dintr-un sat îndepărtat, iar acum stătea în picioare lingă mine, nemișcată ca o statuie.

— De ce te-ai oprit, fetețo? — am întrebat-o prietenos.

Întrebarea mea a rămas fără răspuns.

— Spune-mi, aștepti pe cineva?

— Trebuie să trec pe malul celălalt și nu-i nici o punte. Dacă nu mă voi întoarce la vreme, tata poate să...

Fata a izbucnit din nou în plîns. Două șiruri de lacrimi se prelingeau pe fața ei ostentită.

Apropiindu-mă de țărmul canalului, am văzut într-adevăr că nu era nici un pod. Pesemne că îl luaseră apele rîului umflat de revărsarea ploii.

— Nu te teme, fetețo, am căutat s-o liniștesc. Am să te ajut să treci rîul. Unde-i casa voastră?

— Dincolo, peste deal, a răspuns ridicînd capul.

I-am spus să mă aștepte și am pornit-o de-a lungul rîului. La vreo două sute de metri de locul unde rămăsese feteța, am descoperit trunchiul unui arbore de pline, care slujise cîndva de hac pentru trecerea apei.

Am trecut cu feteța pe țărmul celălalt al canalului. Am întrebat-o dacă mai e mult pînă la șosea.

— Trebuie să mergi pînă la al zecelea stîlp. De aici pînă acolo e cam multșor.

Îmi dădeam seama că nu voi reuși să prind autobusul care merge la Kojikode, chiar dacă trecînd peste toate greutățile, aș ajunge pînă la șosea. De aceea m-am hotărît să cer adăpost micii mele tovarășe de drum.

— Aș putea să rămîn noaptea asta la voi? — am întrebat-o.

Fata a dat din cap fără să scoată o vorbă și a zîmbit.

— Și ai să-mi dai să mîncîc?

— Desigur, a răspuns, ea devenind mai îndrăzneată.

— Cum te cheamă?

— Manni.

— Cine mai stă cu tine?

— Tata și doi frați ai mei.

— Și mama?

— Mama a murit acum un an.

— Cu ce se îndeletnicește tatăl tău?

— Mai de mult stringea lapte de palmier. Pe urmă a căzut dintr-un copac, și-a rupt mîinile și picioarele. Acum zace în pat.

— Bietul om! Și cine poartă grija voastră?

Feteța nu mi-a răspuns.

— Ce ai în pachete?

— Sare și ardei roșu.

Ploaia se întetise din nou. Am ajuns în mijlocul cîmpului. Cărarea nu se mai vedea. Înaintam printr-un întuneric de nepătruns.

Pietrele cărate de șuvoaiele apelor de ploaie erau ascuțite ca niște tăişuri de cuțit. De-a lungul stîncilor, se țirau pe pământ brațele

lianelor sălbatice, împiedicîndu-ne pe drum. Părea că drumul nu se mai sfîrșește. De ori întrebam, dacă mai avem mult de m m feteța îmi răspundea liniștit:

— Mai avem puțin de tot.

În sfîrșit, am ajuns în virful colinei. M urcat pe culmea cea mai înaltă și am pr împrejurul meu. Totul era cufundat în no te. În zare, furișîndu-se printre nori, se ri luna. Pretutîndeni sclieau licurici, aseo unor fărîmituri de stele îndepărtate.

Am pornit din nou pe o cărare, care col acum la vale, dar nu era nicidecum ușor de străbătut.

Curînd, Manni s-a oprit.

— Aici e casa noastră, a spus ea.

Am privit întunericul și m-am simțit tr-o dată cuprins de un puternic sin mînt de ușurare. La stînga mea se în zărea silueta nelămurită a unei căsuțe. I un fel de zgomot, nici un glas omenesc venea din partea aceea. Nu se vedea nic lumină și în vatră nu ardea focul.

Feteța m-a lăsat în curte, a pus umbri în cerdac și a intrat în casă. Părea tulburat.

— Tu ești, feto? — a întrebat-o vocea p gătoare.

Manni s-a apropiat de tatăl ei și i-a s ceva în șoaptă. N-am putut să deslușesc d aceste trei cuvinte: un domn perceptor...

Manni m-a asemuit cu unul de la p cepție! mi-am spus. Sărmana feteță! Per ea orice om care poartă cămașă și haină oraș e un perceptor...

Manni a turnat puțin gaz într-o lan mică de tinichea și a aprins-o. O flacără sl și șovăitoare i-a luminat fața surizătoare.

A scos apoi în cerdac o rogojină și i poftit să stau jos. Mi-am scos haina, m așezat și am privit în jurul meu.

Lingă unul din pereții colibeii zăceau t tite niște scoabe de fier, cu ajutorul căro pesemne, stăpînul casei se cățara altăd pe trunchiul palmierilor. Alături, un c tătios.

În cerdacul înalt și încăpător erau ord și curățenie, cu toate că apa ploilor scurm pe alocuri lutul și adîncise cîteva gropi. mijlocul peretelui de lut era prins un per de ușa adevărată, dar ușa însăși era o îm titură din frunze de palmier. Lingă intr se afla un suport pentru lampă, pere zugrăvit în roșu era puțin afumat. Pe pere cîteva fotografii tăiate fără nici o dibă din ziare. La lumina slabă a lămpii din c dac am putut să deslușesc un pat, în c zăcea un bărbat, învelit cu multă grijă. l tatăl feteței.

Dincolo de cerdac, spre mieznoaptea, afla o altă clădire, alăturată, unde era bu tăria. Pe o prispă mai mică, era locul ur Manni lucra de obicei. Împletea rogojini i fire de cocos. Rogojinile lucrate stăteau a zate în vraf, cu o piatră pusă peste ele.

În bucătărie, agățate de acoperiș, dea pra vetrei, se legănuu cîteva ulcele de ba bus, în care Manni ținea muștar și semin de țelină; alături era un săculeț din fru de palmier, pentru ienibahar. Mai atîrr peste vatră cîteva coji de ouă afumate, ac cătoare de noroc. Lingă vatră, pe o pli mai multe oale de pământ și o grămadă fructe ale arborelui de pline. De ceala parte a vetrei stăteau rînduite cu grijă felul de unelte de bucătărie.

În mijlocul bucătăriei ședea un copil g care rodea dintr-o coajă a arborelui de pii Manni i-a luat cu hotărîre coaja din mînă a aruncat-o la o parte. Apoi s-a îndreptat s vatră și s-a apucat să aprindă focul. Copi a izbucnit în plîns.

II

— Veniți mai aproape, vă rog, s-a au din colibă glasul stîns al tatălui Manniei

Am intrat în odăiță. Bolnavul stătea c cat lingă perete. Era întuneric și nu i- putut vedea fața. M-am așezat alături de pe o buturugă.

atăl Manniei a început să mă întreb. A mă cheamă, unde locuiesc și ce ocupație. A simțit, desigur, o mare ușurare aflând nu sînt de la percepție. Ne-am întins la bă și mi-a spus povestea vieții lui.

- Numele meu e Ciatu. Mă îndeletniceam demult cu strînsul sucului de palmier ineri cu culesul nucilor de cocos. N-am tit niciodată să cîștig atît ca să putem ca de două ori pe zi, pe sîturate. Am înce să fierb rachiu de palmier, ca să cîștig u ceva mai mult. M-a prins însă un func ar de la percepție și mi-a spus să-i dau disprezece rupii, dacă vreau să nu pățesc ic. N-aveam atîți bani, așa că m-a trimis judecată și am fost condamnat la patru i închisoare. Pe vremea aceea soția mea însărcinată. La cîteva zile după ce m-au rat, a născut un băiat și, curînd după tere, a murit.

Pe Manni și pe Kellan, băiatul mai mare, izbutit cu chiu cu vai să-i hrănesc, dar puteam să fac cu noul-născut? Nu departe noi locuiește un tîmplar: Nevasta lui năse și ea un copil și i l-am dus și pe al meu. Alăptat vreo lună, apoi am fost nevoit aduc acasă. Manni are grijă de el și în e de asta e nevoită să poarte toate tre ile gospodăriei.

Cum trei luni am căzut din virful unui mier. Mi-am rupt toate oasele. Prin împreju i nu se află nimeni care să mă poată ajuta. Vechi prieten al meu, Saidali Mapelai, a adus pe unul, Pannikkar, care m-a obloc um s-a priceput, dar de atunci au trecut luni și nu mă simt mai bine. Vine în are zi să-mi schimbe legăturile și mă chi este îngrozitor. Mi se pare că nu face alt a decît să-mi sporească durerile, dar de tat nu mă poate ajuta. Mă întrebați dacă bani? Prietenul meu Saidali mi-a dat rupii, care s-au dus pe leacuri. În afară asta, tot ce a putut să pună deoparte ni în ulcica de bambus s-a dus pe mîne și băutură cu care l-a cinstit pe Panni r. De cînd zac tînut în pat, Manni, ța mea, mă hrănește.

Da, dacă Dumnezeu nu mi-ar fi dat-o, de lt n-aș mai fi fost printre cei vii. De cum rapă de ziuă se apucă de împletitul rogo lor. Duce în spinare toată gospodăria, mă toricește pe mine, are grijă de copii, face le cumpărăturile casei și gătește mîncarea. - Dar cît poate să cîștige pe zi cu rogo le? - l-am întrebat.

- Mai nimic, mi-a răspuns el, dar altceva știe să facă. Primește o *paisa* pentru fie e bucată de șapte coți și o mai costă și le de cocos. Dacă lucrează din zori fără erupere poate să împletească pînă la iasprezece bucăți. Pentru toate capătă o ia.

- Vasăzică trăiți cu o *anna* pe zi? - l-am rebat.

- Da, mi-a răspuns. Dar ce putem să em? Cine să ne dea bani? Manni mai crește cîteva găini. Ouăle le vinde cu o *paisă* și iătate bucată. Strînge frunze pentru um tul saltelelor și le vinde, cu un cîștig de iă sau trei *paise*. La multe lucruri poți să i economie, dar fără orez, fără sare și fără nu poți trăi. Cînd se coc fructele arbore de pine și de mango, mai prindem pușină ță. Sînt zile de aur pentru noi. Dacă mergi ă în adîncul pădurii, poți să culegi fructe, oape pe degeaba. Noi le fierbem și le acăm. Uneori izbutim să facem rost de o pină de palmier tînăr...

- Cum ai spus? Un palmier?

- Pesemne că n-ai gustat niciodată o menea mîncare. Să vedeți. Tai o bucată tulpina unui palmier tînăr, o toci mă it, o lași să stea cîțva timp în apă și pe nă o usuci. Se face un fel de făină. O acăm în loc de orez. Nouă ni se pare o care foarte gustoasă, mai ales dacă faci tura deasă, ca un fel de terci. Din frun verzi de palmieri poți să înfiripezi o ată, iar dacă o dregi cu pușin orez, nu e de loc.

- Dar îmbrăcămintea cu ce o cumpărați? - Luna trecută a vîndut două găini cu șase ia. Cu acești bani am cumpărat două prope și ceva rufărie. Uite, un prosop e pe ne.

- Orezul e gata! a strigat Manni din dosul i.

Am trecut în odaia din față. Dușumeaua măturată cu grijă. Pe rogojină aștepta strachină cu apă. Lîngă strachină era o andurică pe care puteai să te așezi și ală-

turi o lingură răsucită dintr-o frunză de palmier. M-am așezat. Manni a adus orez fierc tu pe lapte de cocos. Pe o farfurioară, dichisită tot dintr-o frunză de palmier, era un sos de ardei roșu. Mi-aduc și acum aminte de gustul minunat al orezului dres cu sos de ardei roșu.

În timp ce mîncam, copilul care dormea lîngă mine s-a trezit și a început să urle îngrozitor. Manni l-a luat în brațe și a plecat cu el în cealaltă încăpere.

După cină m-am întins în cerdac să mă odihnesc, iar Manni i-a dus lui Ciatu pușinul orez care mai rămăsese pe farfuria mea, adău gîndu-i un pic de apă. Ciatu a mîncat pe întuneric toate resturile pe care i le-a adus fetița.

Am aruncat o privire în bucătărie, și în fața ochilor mei s-a desfășurat următoarea scenă: Manni ședea pe prispă cu picioarele întinse; ținea pe genunchiului unul dintre copii, pe cel mai mic. În fața ei era o strachină mică cu supă. Lîngă fetița ședea celălalt frate, mai mare, Kellan. Cu o lingură mică, făcută dintr-o frunză, mîncă supă mușcînd din aceeași coajă a arborelui de piine, pe care Manni i-o luase adineauri din mînă. Copilul care stătea pe genunchiului ei deschidea din cînd în cînd gura, iar Manni îi dădea pușină supă. Uneori îi strecura în gură o bucătică de pește uscat. Din cînd în cînd înghițea și Manni cite o lingură de supă. Cu multă greutate, ca și cum ar fi fost niște mîrgăritare de preț din adîncul mării, reușea să pescuiască pe fundul farfuriei cîteva boabe de orez.

III

Ospățul familiei s-a sfîrșit și era timpul să ne gîndim la culcare. Cu toate că Ciatu m-a poțtit să dorm în odaia din față, i-am spus că prefer să-mi aștern culcușul în cerdac. Manni mi-a adus o plapumă ruptă, care era atît de murdară și miroseaa atît de urit, încît am fost nevoit să renunț la ea. M-am întins pe o rogojină veche, mi-am pus o scîndurică sub cap și m-am învelit cu haina mea.

Manni a stîns lampa și a închis ușa. După cîțva timp, ploaia s-a pornit din nou. Cu toate că cerdacul era acoperit cu frunze de palmier, apa găsea crăpături pe care ochiul nu le vede, și se prelingea în jos, în șuvițe subțiri. Am simțit cum ploia îmi udă picioarele mai întii, apoi s-a udat și rogojina. M-am sculat și mi-am mutat așternutul în cealaltă parte a cerdacului. Dar abia începusem să mă obișnuiesc cu gîndul că, în sfîrșit, voi adormi, cînd o șuviță de apă mi s-a prelins în ureche. Am sărit ca ars. N-am putut să ațipesc multă vreme. Mi-am aruncat haina pe umeri și m-am așezat în capul oaselor pe rogojină.

Peste vreun siet de ceas ploaia a încetat. Cerul s-a înseninat. În zarea limpezită lucea lumina de lună. Munții albaștrui se profilau în depărtare, purtînd pe frunte un nimb de frumusețe feerică. Picăturile de ploaie puneau pe frunze scîlpiri de diamant. Ședeam cuge tînd la felul de viață al oamenilor care se adăposteau în acea colibă. Mă gîndeam la vrednicia care era întipărită pe chipul micii gospodine, la mișcările ei iuți și îndeminate, la mîntea ei isteată. Toată ființa ei mă încîntase, și înfățișarea, și caracterul, și demnitatea, și duioșia; iar curajul și răbdarea bietului olog mă mișcau pînă în adîncul inimii.

Mă aflam în fața celei mai crunte sărăcii, o sărăcie de nelnchipuit, dar sărăcia aceasta nu stînsese simțămîntul de dragoste din cugetul celor care trăiau în colibă și nici puternica legătură de suflet dintre ei n-o slăbise. Era adevărata bogăție a bordeiului sârman, comoara neprețuită, pe care n-a izbutit s-o distrugă nici trufia țifnoasă a moșierilor, nici disprețul bogătașilor.

★

M-am sculat o dată cu zorile. M-am trezit în corul ciripitului de păsări. Manni se sculase înaintea mea. Deschisese ușa, făcuse focul în vatră și se apucase de lucru.

M-am spălat, m-am îmbrăcat și m-am dus la Ciatu să-mi iau rămas bun de la el. Abia acum puteam să-l văd mai bine. Avea o față de culoare închisă, năpădită de păr, și așa cum era, noduros, acoperit de rani și bandajat, semăna cu un copac frînt, lovit de trăsnet, ca aceia care cresc și cad pe malurile riului Kallai.

I-am dat lui Ciatu o *rupie*. Ochii lui s-au umplut de lacrimi și a dat să-mi mulțumească. - Fapta dumitale bună îți va aduce...

N-am stat să ascult ce-a spus mai departe. În pragul ușii se ivise Manni.

- Asta e pentru tine, Manni, să-ți cumperi de o bluză, i-am spus, întinzîndu-i opt *anna*.

★

Trebuia să cobor dealul și să merg o bucată de vreme de-a lungul cîmpului, ca să ajung la șosea. Manni îmi dăduse toate lămuririle, spunîndu-mi pe unde să apuc, și am părăsit în grabă acea colibă sărăcăcioasă.

Cînd am ajuns în vale, am întors capul și m-am uitat în sus, spre colină. Pe culme stătea mica gospodină cufundată în gînduri. Privirea ei îmbrățișa întînderea întregă a lanurilor de orez.

CÎNTĂ PAUL

Cîntă Paul Robeson.

Moscova îl primește cu dragoste pe Robeson.

Paul Robeson străbate acum Europa și cîntă. Glasul său profund, răscolitor, unește orizonturile, anihilează distanțele, îngemănează inimile popoarelor.

All my best to the
People of Rumania
Warmest greetings
from all my family.
Thanks for your
full support over
many troubled years.
Certainly, we shall
come to see you soon.
Paul Robeson.

**SALUTUL ADRESAT
DE PAUL ROBESON
POPORULUI ROMÂN
PRIN REVISTA „FLACĂRA”**

Tot ce am mai bun, poporul român. Cele mai călduroase salutări din partea întregii mele familii. Mulțumiri pentru deplinul vostru sprijin de-a lungul a mulți ani grei. Desigur, vom veni curînd să vă vedem.

Paul ROBESON

...Îl văd cutreierînd Europa, de la Leningrad la Moscova, de aici în îndepărtate Tașkent, apoi pe coasta caucaziană la Leningrad.

...Îl văd în situația masivă învăluită în halat uzbek, îl văd cu o tibiteică polițistă pe creștet, zăbovind de vorbă cu Hamid Tursunkulov despre „Steaua orientului” tinsele plantații de bumbac ale colhozului nume de poezie îi dau ospetelui o tresă Imaginea îi e familiară: pe asemenea țări, dar de pe alt meridian al globului, s-au a muncit ca sclav. Robeson își privește gazda: Hamrakul Tursunkulov—odinioară el rob—e azi de trei ori Erou al Muncii Socialiste! Artistul a învățat rusa (pentru că putea citi în original poetul preferat, Pushkin), dar acum nu găsește cuvinte pentru a exprima ceea ce simte. De aceea cîntă. Cerul limpede al Uzbekistanului vibrează gînduros de frumos, un cîntec negru, apoi: spaniol și unul japonez. Și ciudat lucru, care dintre ele are ceva ce le înrudește cu tecul popular uzbek. Robeson suride mult, dar acum nu găsește cuvinte pentru a demonstra: tecele popoarelor sînt frați de singe între ei.

Paul Robeson stă la fereastră și privește printre stropii ce șiroiesc pe geam. În Westminster-ul: Londra îi e departe și apropiată. Aici a învățat să înțeleagă că muncitoarele, de aici a plecat pe cîmp însîngerate ale Spaniei, de aici a plecat să cunoască Moscova. Deodată, privește și îi aluneca mîngietoare peste silueta cenușii ale turnurilor și podurilor londoniene se oprește atentă asupra unui punct:

BESON

preună cu soția sa, pe unul din cheiurile londoneze.

de hotel, un bătrinel înfruntă nepăsător ploaia mărunță și continuă, pe o cămină de asfalt mai ferită, să schițeze cu un câră colorată portretul lui Robeson. Cîteva zile, artistul a privit mut scena. Apoi a deschis fereastra și a cîntat încetîșor, pentru un grup de pescari, cîntecul eroic al lui Hill, grevistul ucis dar mereu viu. Conducătorul acesta dat pentru un singur om era un omagiu adus de Robeson londonezului negru.

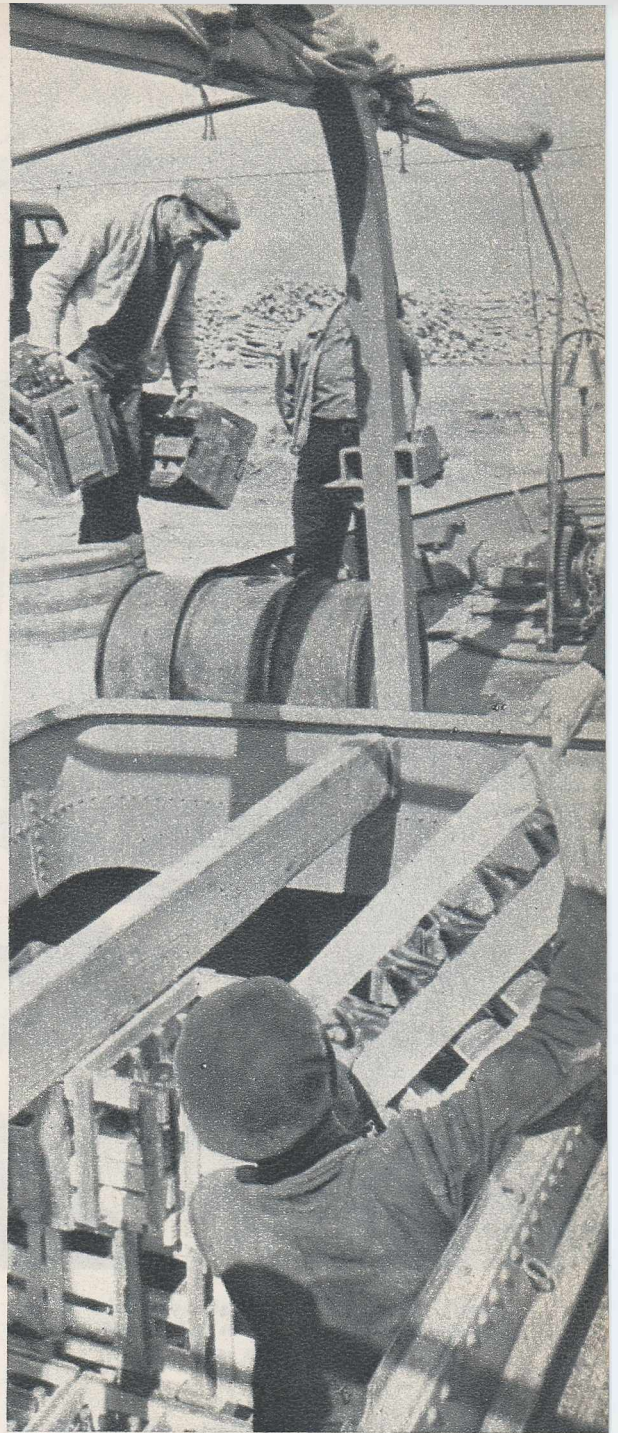
Douăsprezece mii de moscoviți așteptau în Palatul Sporturilor, cu suflarea tăiată de emoție, apariția lui Robeson. Cînd s-a ivit pe scenă, uriaș și puternic, cu zîmbetu-i bun pe chip, pentru cîteva minute peste întreaga sală s-a lăsat o tăcere tăcută. Apoi, ca o explozie amețitoare, au izbucnit ovațiile și aplauzele: Paul Robeson a început să cînte. La un moment dat interpretă tocmai celebrul cîntec despre Brown — Robeson s-a oprit și deslușind larg brațele, chemă sala să cînte împreună cu el. Și douăsprezece mii de moscoviți au cîntat cu artistul negru cîntecul despre acel om alb care a luptat pentru libertatea oamenilor negri.

Trei momente doar, luate la întimplare, sunt sutele pe care Robeson artistul și luptătorul le-a împărțit cu prietenii săi europeni. Voiam doar să cînt, să cînt, să cînt atît pe cît îmi va bate inima — mărturisirea lui Robeson unui ziarist englez. Îți dai seama ce înțăminte încearcă un om care iese din închisoare după opt ani? Eu n-am fost închiș, dar le înțeleg perfect. Un asemenea om simte nevoia de a alerga, de a se agita, de a striga în gura mare: sînt liber, sînt liber, sînt liber. Eu vreau să cînt și să cînt pînă nu voi mai putea cînta“.

Paul Robeson și dreptatea lui au biruit. După opt ani în care s-a încercat ca vocea sa să fie ferecată și oprită de a-și trimite în lume colțurile pămîntului mesajul de pace și înfrățire între popoare, ea poate fi auzită din nou. La fel de puternică și caldă, la fel de curajoasă și învăluitoare. Și poate că, într-o puțînă vreme, o vom auzi și noi, în țara noastră, așa cum a răsunit cu aproape treizeci de ani în urmă, sub cupola Ateneului.

Sanda FAUR

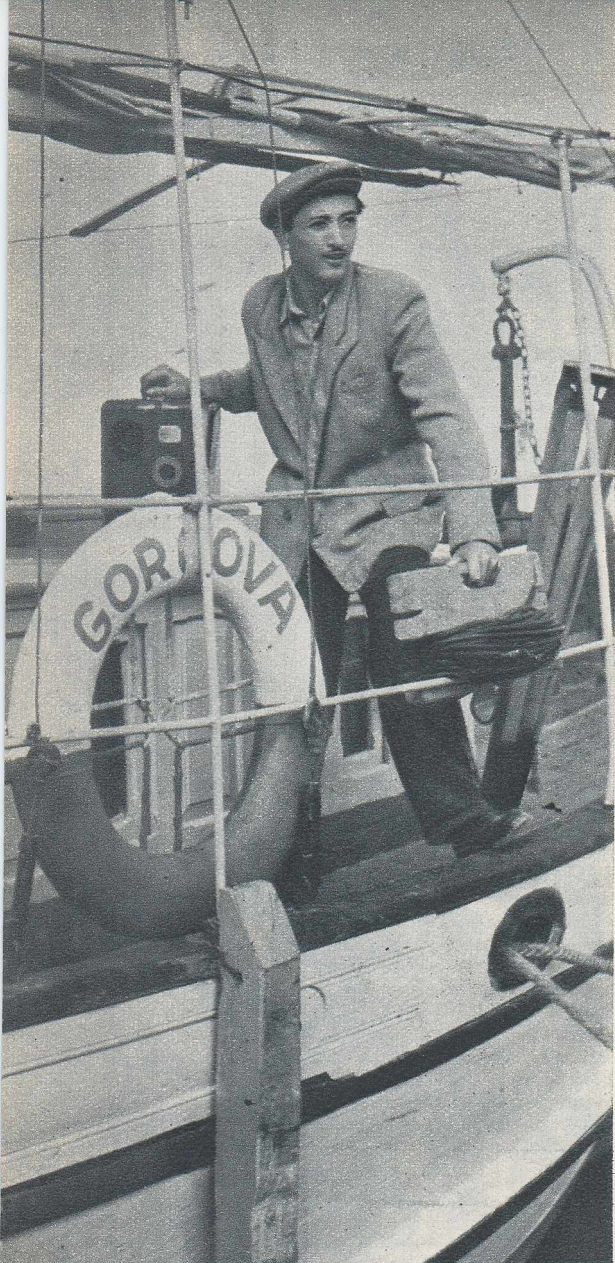
Robeson în timpul unei convorbiri cu un ziarist moscovit.

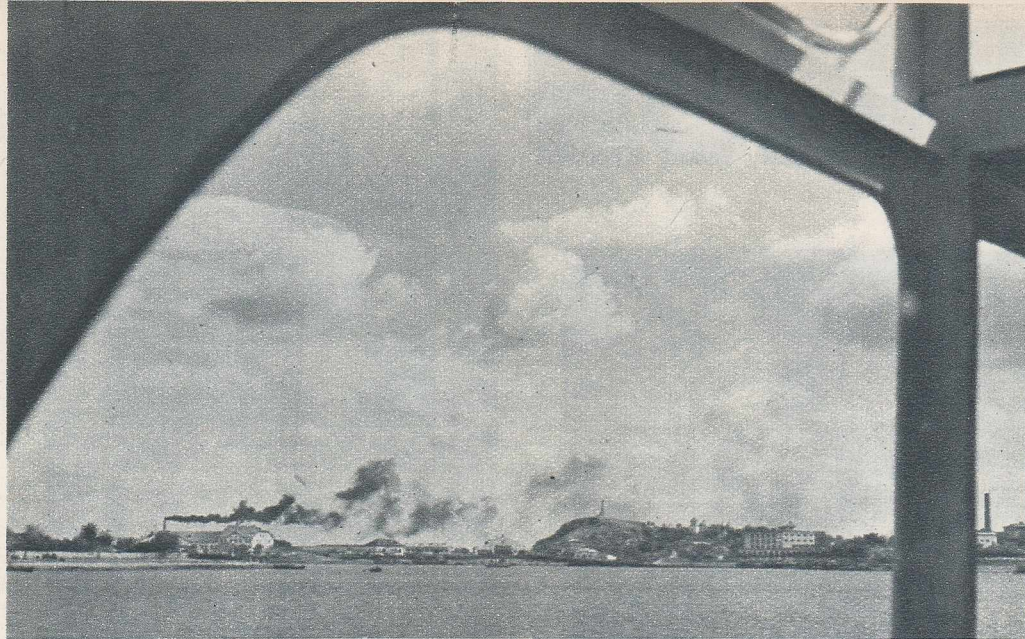
Brînză, vin, ulei și alte mărfuri pentru aprovizionarea Deltei sînt încărcate, la Tulcea, pe vasul „Navi Coop Nr. 1“

ÎN DELTA DUNĂRII

— reportaj —
de F. BRUNEA-FOX

A sosit „Gorgova”! Ia-l și pe Barbu Dănuț, operatorul. Înseamnă că în astă-seară vom avea film în saii...

Vedere generală a portului Tulcea.

astea le are Centrocoopul? Mai are și altele... Mai mari. E un barcăz de 15 tone. Altul la Cerna Voda de 20 de tone. Astea transportă 250—300 de tone de marfă pe lună.

— Nu-i rău... Cite vase posedă Centrocoopul?

— Vreo opt. Are la Orșova, la Hirșova, la Moldova Veche, la T. Severin, la Constanța... Nu stăm locului. Încărcăm, descărcăm. Navetă...

— Frumos. Asta totalizează mii de tone de marfă. Mă bucur. Se cheamă că populația porturilor mici, cea de la Gurile Dunării care mă interesează cu osebire, fiindcă știu cum a dus-o în trecut, e îndestulată cu de toate.

Auzi dumneata, magazine cu de toate în cotloanele Deltei!

★

Cînd acum zece ani „Compescaria” a pornit în josul Dunării un vas-ponton, cu cele necesare aprovizionării muncitorilor pescari, inițiativa a apărut unora nefamiliarizați cu peisajul tainic al Deltei, ca o binevoitoare înlesnire nelipsită și de pitoresc. Un șlep cu mărfuri în sihăstria pelicanilor! Interesant. Pentru cei care cunoșteau însă regiunea de la Gurile Dunării și altminteri decît divulgată de itinerariul vapoarelor, pentru cei în contact

cu acele zone de apă și vegetație, cu oa locuind în culele privelistilor izolate, de de centrele de aprovizionare — ideea „zinului plutitor” exprima un mod ne asistență a populației, atît de părăsit nioară, în special, aceea din estuarul bian.

Fiindcă știam — nu ca „pasager de cov ci ca reporter-explorator — cealaltă față nutului acvatic, anonimă și sălbatică, apreciat cum se cuvine știrea privitor rostul și destinația magazinului de „Pescarul”.

Căci așezările pescărești nu s-au înte numai de-a lungul canalelor Delte jurul cherhanalelor menite să strîngă industrializeze produsul vînatului dună Delta e un sistem de artere ramificat meandre și chiar periferia ei, aparent în dabilă, e marcată de prezența locuito. Numai cînd o străbați cu șalupa ai, ceasuri de navigare prin haosul veș surpriza induioșătoare a bordeiului pesc pitit într-un crac de apă.

Mergi — venind dinspre Sulina — că țis lehamite de atita stuf și papură; barca- stîrnește, ca praful cînd bați covoarele, țile tainuite. Dunărea e pe alocuri r cotituri și bucle, pe care doar exper băștinașilor e în stare să le dezlege. Pl

„Navi Coop Nr. 1” a ancorat la Gorgova. Se pregătește descărcarea lotului de mărfuri repart cooperativei din această comună.

La Tulcea, în port, un barcăz încărcă saci cu zahăr, lădițe cu paste făinoase, poloboace cu brînză, cutii de carton presat cu o poză albastră înfățișînd desenul liniar al unui pahar cu gura în jos. Gravura, în limbajul trenurilor de marfă și al cargo-urilor, înseamnă „fragil”, „atenție”. Cutiile conțin veselă? Servicii de sticlă pentru lichior? Nu, aparate de radio. Barcăzul aparține cooperativei. Poartă pe crevacele negre o inscripție albă: „Navi Coop” și un număr. Întreb:

— Unde merge marfa?

— În Deltă. La unitățile de desfacere ale Centrocoopului.

— Așa? Dar aparatele de radio, pentru cine-s?

— Cum pentru cine? Pentru populația de acolo. Pentru pescari.

— Așa! (Nu-s prea mirat).

În așteptarea vaporului care vine de la Brăila în cursă spre Sulina, unde mă duc, privesc la oamenii ocupați să mute pe barcăz lăzile, sacii, butoaiele, cutiile, îngrămădiți la marginea cheiului. Hm! — mare lucru să încapă toate astea, îmi zic.

— Cît suportă? — îl întreb pe cel cu chipiu alb, probabil căpitanul ambarcațiunii.

— Patru tone.

— Micuț. Mai rămîne marfă pe chei.

— Nu rămîne. O ia șalupa.

— Aveți și șalupă, carevasăzică.

— Avem. Trebuie să sosească din Brăila. Are baza acolo.

— Așa? (Mă gîndesc ce să mai întreb ca să treacă timpul). Cam anevoie să dovedești aprovizionarea Deltei numai cu un barcăz și o șalupă, zic.

— Dar ce-ți închipui dumneata? Numai pe

me între două parapete vegetale, fără
zi orizontul. Și la un cot se desfășoară
o suprafață de apă vastă și rotundă ca
oc, cu malurile bocite de sălcii, cu lanuri
orumb ce se întind — nu-i un miraj ci
alitate — pînă-n zare.

ie-ar fi zis? Păstrez în amintire această
ine umană a necunoscutului de apă și
riș: căsuța albă crescută subit pe tărîmul
vului. Pescari bărboși pufăind din lulele
cît pistoalele arnăute... Zimbete blînde,
cît barba și în loc de dulăi, cite un
ru-doi, legați de lotca priponită de mal
ași să se zvîrcolească vii în apă, pînă să
ransportați la cherhanaua îndepărtată!
le lungă pînă la antrepozitele situate
naluri, pînă la Tulcea, Isaccea, Galați,
trebuiau să se ducă după un ghem de
pac pentru năvoade, după niscai cîrlige,
pentru proviziile indispensabile traiului.
ngurătatea lipsită de comunicații les-
ase.

escarul" își luase sarcina să-i îndestuleze
articole de îmbrăcăminte, manufactură și
țăminte — chiar la dinșii acasă, la
sau în locurile și mai izolate, din inima
și. Pe această evocare a unei inovații
și originală, ba chiar senzațională, s-a
pus tot ce s-a făurit creator într-un
uiu de realizări socialiste, de care a
ficiat cu țara toată, și Delta. Convertirea
lurilor inundabile în terenuri agricole,
strializarea pe scară modernă a stufului,
ransformat fundamental fața Deltei, au
nbat din rădăcină viața oamenilor.
zi par desuete și stranii imaginile acelea
ptivau prin pitorescul loc primitiv și
au totodată. Satele așezate pe zecile de
e ale estuarului participă cu generația
de pescari și plugari, la rumoarea harnică
ltei. E o mișcare neastîmpărată de brațe
e, o furnicare de nave transportînd rodul
adelor, recolta stufului, aducînd provizii
ot felul pentru trebuințele populației.
erativelor vind alimente, textile, mobilă,
lete, aparate de radio, unelte agricole,
țăminte, articole farmaceutice. Într-un
a Periprava, am văzut pînă și umbrele.
ept, nu le cumpăra nimeni.

Pescar cu umbrelă! — s-a hlizit Vasia
ici, flăcău de 19 ani, care poartă basc
și cînd merge la pescuit...

A venit dentistul...

rcazarile duc mărfurile la ușa „deltieni-
Dar cu asta se împlinește numai o parte
necesitățile populației. Cum o scot
păt cu celelalte? Pescarului, oricît viața
er liber îi oțelește sănătatea, mai dă
ri bir cariei dentare, cu osebite bătrîni.
cu sfoara își scoate dintele vătămat, tot
imția își ogoiește durerea măselei, ca pe
uri? Da de unde. Vine dentistul în Delta
Gurile Dunării, ierte-mi-se calamburul).
hipă întreagă de medici stomatologi
ehnicieni vin cu un vaporăș anume
ajajat, care poposește în portulețele
rene pînă se pun la punct „plombele“
coroanele“.

in!

... și cinematograful

er pentru plăcerile minții și sufletului,
a făcut? Ascultați. Ați auzit de „teatrul
tor“? Sînt două teatre acvatice, anume
ruite pentru scopul urmărit, cu săli
pectacol, elegante (în care pot încăpea
le persoane), foaier, bibliotecă, scenă și
ruri. Pe aceste vase culturale, echipele
elor din Galați și Brăila dau reprezenta-
n turneele întreprinse în orașele portuare.
l însă voluminoase, navele nu se pot
e în așezările din interiorul Deltei.
ru a nu lipsi populația de acolo de agre-
artistic, o șalupă cinematografică vizi-
colțisoarele pitite în stufărișul încalzit.
umește „Gorgova“, are baza la Tulcea
e opt ani bate cotloanele pescărești.
evăzut cu cele necesare, micul vas se
e deplasa cu ușurință și rezeziune,
citarea sa îngăduindu-i să atingă punctele
mai retrase și mai inaccesibile ale Deltei.
gova“ nu se mulțumește să proiecteze
ini mișcătoare pe vreun zid alb al unei
pescărești. Filmul e doar unul din acce-
le cuprinse în inventarul său de muncă
reruptă. „Gorgova“ deservește așezările

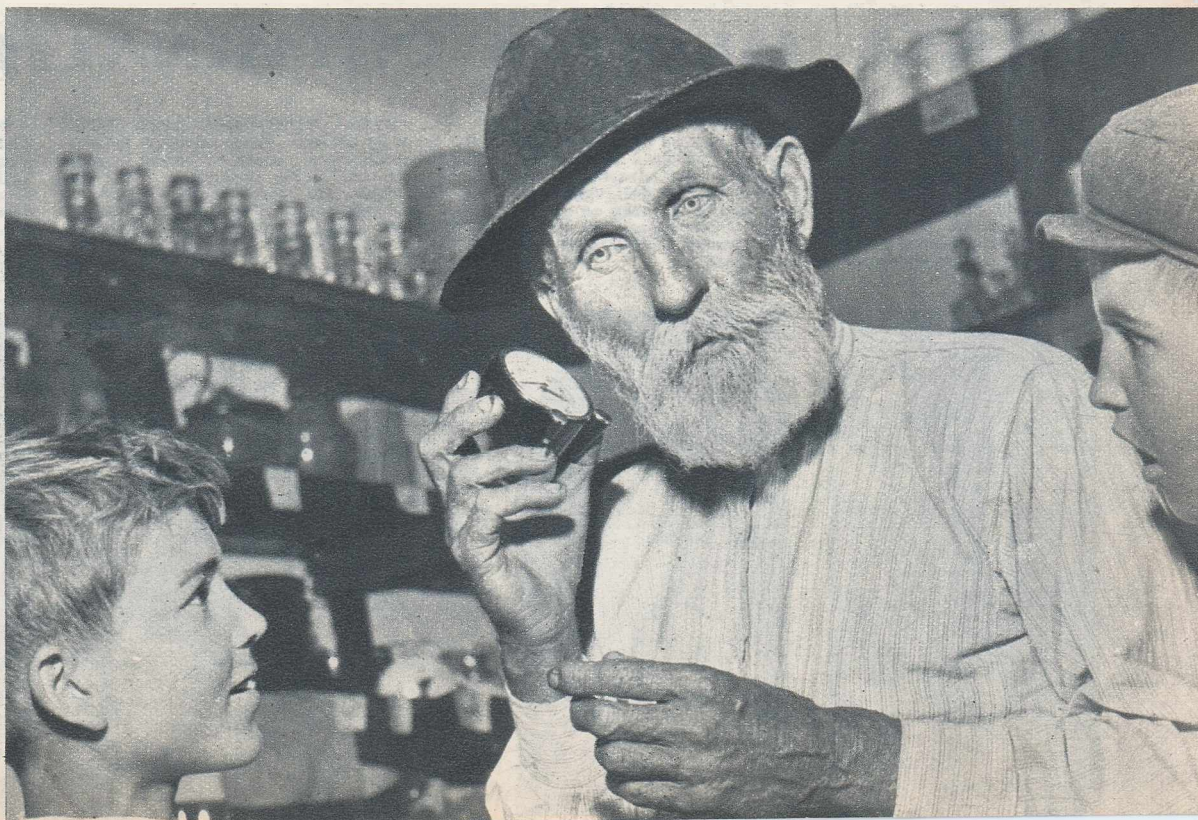
pescărești — treizeci la nu-
măr — înșiruite pe fiecare braț
al Dunării. În fiecare zi e în
altă parte. Pe canalul Chilia
Veche, vaporășul face escale,
potrivit unui itinerar stabi-
lit, la: Tudor Vladimirescu,
Pătlașanca, Pardina, Chilia
Veche, Periprava, Svistovca,
C. A. Rosetti, Letea, Lascăr
Catargiu, Tatomir. Între a-
ceste puncte sînt distanțe
bunicele. Pentru a da o idee
despre modul cum se ajunge
în unele locuri pe acolo, a-
mintim că de la Periprava la
Letea, drumul se face și pe
uscat. Aparatele de proiecție,
operatorul și responsabilul
vasului — echipajul are 5
oameni — sînt transportați cu
cărutele, cale de 18 kilome-
tri, prin vestita pădure de
stejari a Letei, crescută pe
țărîmul Mării.

Isprăvind o campanie de
lucru, vasul trece în celălalt
canal: Sulina, oprindu-se în
satele Partizanul, Vulturul,
Gorgova, Crișana, Mila 23,
Caraoorman. Apoi, după ce-și
îndeplinește treaba și pe al
treilea canal, Sft. Gheorghe
(oprindu-se la Ada Marinescu,
Carasua, Mahmudia, Uzlina,
Dunavăț, Sft. Gheorghe, Dra-
nov, Jurilovca și Surichioi),
o ia de la început. Nu fără
să poposească între timp și la
ferma „9 Mai“ și la ferma
agricolă din sectorul Tulcea.

Cînd satul e aproape de
mal, operația de proiectare a
filmelor nu cere osteneală,
mulțumită celor 200 de metri
de cablu ce pot fi manevrate
după voie. Cînd satul e mai
depărtat, ca, de pildă, Suri-
chioi, unde „Gorgova“ nu
poate acosta, apa fiind mică la țărîm, vasul
ancorează în larg, iar aparatele sînt trans-
portate cu barca, apoi cu căruța. Vara, spec-
tacolele au loc afară, sub cerul liber. Iarna,
într-o sală a școlii sau a Sfatului popular.
Filmele sînt vizionate cu un puternic interes
de un mare număr de spectatori.

Dar afară de cinematograful „Gorgova“
contribuie și cu alte mijloace practice la
opera culturală. Ea distribuie cărți folo-
sitoare și variate — literatură, broșuri de
știință popularizată, reviste. De asemenea

Pe cocoș l-a mîncat!... Peștele... nu cîntă! Ce să facă moș Condrat Suhov pescarul? Își cumpără
ceas deșteptător! Pe... încercate!...

Nicolae ȚĂUTU

Din „Carnet de front“

August '44 — mai '45

„CRUCIATUL“

*În cele patru vinturi își proclama solia
Și tăinuit ducea în sac de piele
Icoane vechi, odăjdii cu dantele
Și cruciuliți furate din Rusia.*

„RASTELUL“

*Ei, pianul — sarcofag în care dorm sonate.
Vechi simfonii, romanțe sub flori de mușeți —
L-au încrustat cu zvastici, și clape sidefate,
L-au smuls ca să-l prefacă, barbar, într-un rastel!
În loc de lieduri, moartea se sprijină pe el!*

„DUPĂ RĂZBOI“

*Din vechea parașută iscă un alt contur
O față ce-și croise năframa pe lăicer.
...Și cînd surîde fata cu ochii de azur,
Plutește parașuta în risu-i clar sub cer!*

ajută acțiunea de alfabetizare, împărțind
manuale de școală, rechizite școlare. Și lupta
împotriva superstiției intră în obiectivele
colectivului. E demn de relevat că pînă la
„Gorgova“ existau oameni care nu văzuseră
niciodată cinematograful!...

Sensul arhaic al Deltei, haos de apă și vegeta-
ție virgină, a dispărut. Către lumea din cuprin-
sul ei, Dunărea duce bunurile de viață nouă.

Fotografii de A. LOVINESCU

Asasini pe bandă rulantă

PENTRU 10 CENTI poți să tragi cu gloanțe adevărate de două ori. Pentru a-l ucide pe tânărul Danny Bruns, a fost suficient un singur cartuș. Căci prietenii săi s-au plicisit să tot tragă la țintă în figurile neînscrise din parcul de distracții... Un „joc de copii” — o crimă.

VÎRSTA MEDIE A CRIMINALILOR DIN S.U.

TIPICĂ pentru ceea ce înțeleg tinerii americani prin noțiunea de „erou” este fapta lui Jimmy Thompson (13 ani). Pentru a le dovedi prietenilor săi că este un om dintr-o bucată, un „erou”, Jimmy și-a ucis mama. Și a dovedit ceea ce era de dovedit.

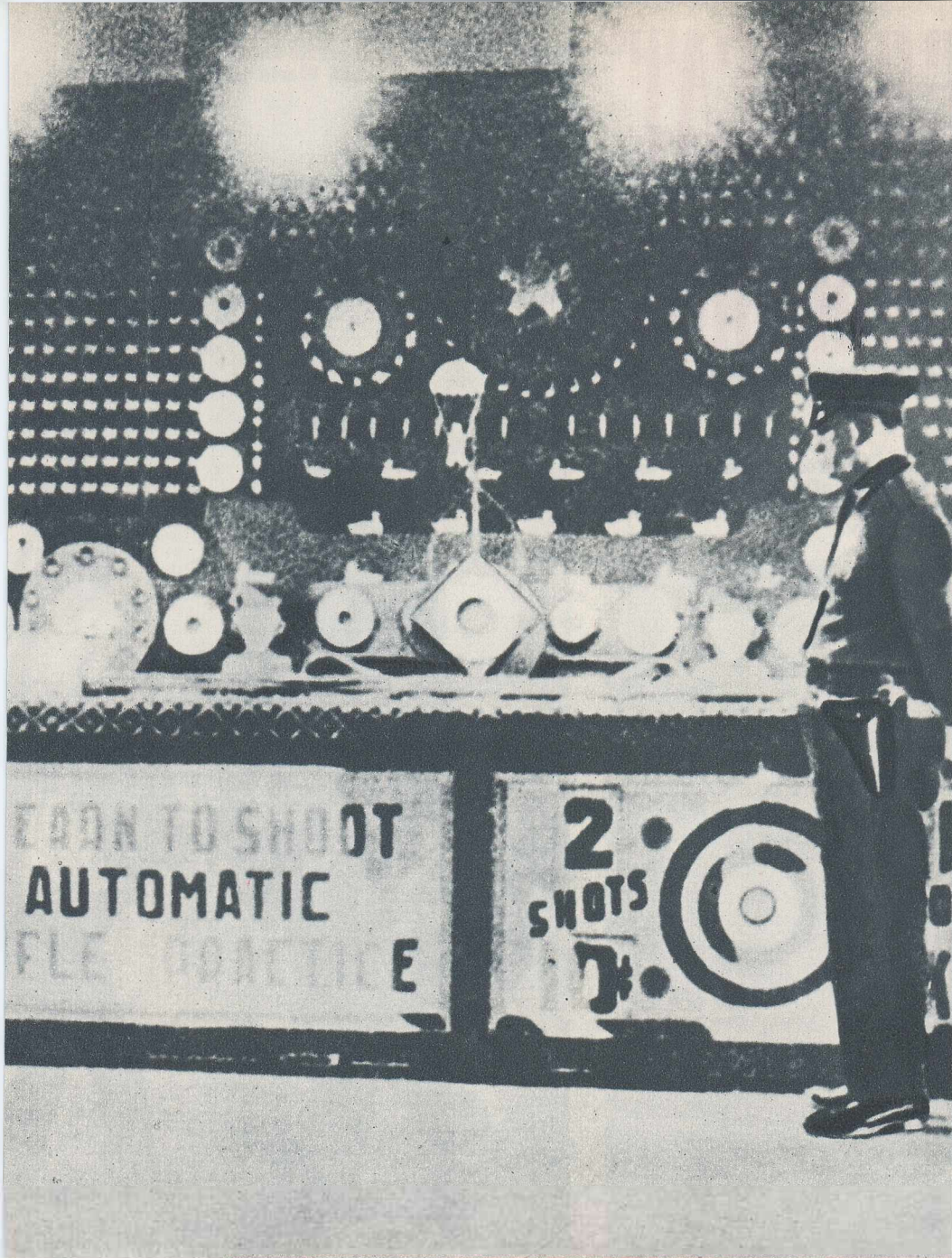
CE VA DEVENI RUTH după ce-și va ispăși pedeapsa ce i-a fost dată pentru asasinarea unei educatoare? Viitorul tinerei delicevente este tot atât de sumbru ca și prezentul. De obicei, în asemenea cazuri, tinăra ia drumul prostituției.

ÎN PRESA BURGHEZĂ există obiceiul de a se atribui criminalitatea în rândurile minorilor multor cauze — mai mult sau mai puțin fanteziste. Dar în cazul acestor doi tineri care au schingiuit un vagabond, omorându-l, ca și în alte mii de cazuri — răspunderea o poartă filmele, comicsurile și romanele senzationale.

PENTRU CĂ DAVID OZERSKI (16 ani) învăța bine și nu participa la expedițiile huliganice ale colegilor săi, dezaprobindu-le, a fost „pedepsit exemplar”: unul dintre colegii săi i-a aruncat cu vitriol în obraz. David și-a pierdut vederea.

O VICTIMĂ A „BALAUR” (o bandă de tineri 10—19 ani) a fost tânărul Michael Farmer, 17 ani, în urma unei paralizări fantile. „Balaurii” l-au pe stradă. Numai 7 dintr-un număr de 18 făptași au depășit de 15 ani.

S. U. A.

FIECARE AL ZECELEA COPIL ÎN BOXA ACUZAȚILOR — CINCI CRIME PE MINUT

„Tinerii gangsteri terorizează New York-ul”. — „O fetiță de 15 ani, fiica unui preot, traficantă de carne vie”. — „Treii tineri îșiucid tatăl”. — Asemenea titluri și altele asemănătoare apar zilnic în presa americană, oglindind proporțiile înspăimântătoare ale criminalității juvenile.

Ce-i de făcut? — se întreabă pedagogii și medicii, magistrații și polițiștii. Copiii sînt supuși unor examene psihologice sau se întocmesc statistici din care reiese că vîrsta medie a tuturor criminalilor din S.U.A. este de 17 ani, că fiecare copil american își petrece zilnic 3 ore în fața televizorului cu program de „senzații tari” și devorează anual circa 30 de comiesuri; se fac anchete Gallup, reportaje senzaționale despre tinerii traficanți de stupefianți, se fac prevestiri sumbre despre viitorul tinerei generații. Un singur lucru nu se face: combaterea cauzelor care generează nelegiuirile comise de minori.

Deși glasurile părinților se ridică împotriva emisiunilor de televiziune a căror temă favorită o constituie asasinatele, împotriva comiesurilor al căror erou prelerat este „superman” — ul sau împotriva filmelor care expun pe larg 1001 de metode pentru a înălța o „crimă perfectă”, totuși acestea rămîn principala hrană spirituală oferită tinerilor americani la o vîrsta tragedă, cînd intensitatea receptivității e maximă. Glasurile alarmate ale părinților răsună în pustiu, iar măsuri pentru smulgerea din rădăcini a acestui pecingini rușinoase nu se iau.

Autoritățile, poliția care intră în acțiune cu viteză electronică atunci cînd adușmăni vreun caz de așa-zisă „propagandă comunistă”, stau cu mîinile încruciate, impasibile în fața marelui otrăvitor de suflete — atotputernica familie a concernelor de filme, televiziune și editură. Și aceasta sub pretextul că „libera inițiativă particulară” nu poate fi cu nimic știrbită... Căci adevăratul vinovat de înspăimîntătoare creștere a criminalității în rîndurile tineretului american este însăși orînduirea capitalistă. Imaginile cuprinse în aceste două pagini au fost culese din presa americană de către revista „Neue Berliner Illustrierte”. Ele reprezintă cîteva marturii ale educației criminale ce se face azi tineretului din S.U.A.

ANI

ȘTII și-au epuizat muniție, pentru a-l dezarma pe tînărul Arkweather (19 ani). După 24 de ore, el a fost executat în Lincoln (Nebraska) 12 fiind secundat de... și, în vîrstă de 14

„RUȘINEA AMERICII” este titlul raportului senatorului Hendrickson (în stînga) despre criminalitatea printre minori în S.U.A. Însă despre faptul că în „bogată” Americă există milioane de copii fără adăpost (vezi fotografia), că ei trebuie să se descurce singuri, în condițiile concurenței acerbe și luptei feroce pentru existență din societatea capitalistă, despre cauzele și mijloacele de înlăturare a vagabondajului în S.U.A., despre toate acestea nu se sufliă o vorbuliță în sus-amîntitul raport. Corb la corb nu scoate ochii...

PRIN GRIJA FACTORILOR DE „EDUCAȚIE” crește vertiginos producția pe „bandă rulantă”, a viitorilor asasinii. Numai la Manhattan există 40.000 tineri între 10—14 ani organizați în bande. Subiectele pentru isprăvile lor le sînt furnizate de către comiesuri (vezi fotografia) a căror cenzură a fost încredințată judecătorului Murphy (în dreapta). Eforturile acestuia s-au izbit însă de principiul „liberei inițiative” care permite editorilor să scoată anual maculatură otrăvitoare în valoare de 266 milioane dolari.

CU „COVORUL FERMECAT”

PRIN DEȘERTUL KARA-KUM

de Tereza MAIORESCU

La Narazim, în mijlocul deșertului, se fac foraje petrolifere. Umăr la umăr turkmeni, ruși și uzbeki smulg pământului comori. În fotografie, muncitorii punctului de foraj experimental: turkmenul Razikuli Razakov, rusul Anatoli Domrăciov și bielorusul Vasili Merzleakov.

Doi entuziaști ai deșertului: geologul turkmen Muhamed-durdi Cearlev și topografa rusă Maria Bieloborodova.

Turkmenii susțin că acei ce născocit raul și-a luat ca model deșertul Kara-Kum, primăvara. În martie și aprilie deșertul acesta — cel mai mare din Uniunea Sovietică (300.000 km p) — îmbracă straiul minunat al florilor și ierburilor cu un colorit intens și neobișnuit. Dar raul acesta durează puțin. Rezervele de umiditate strinse în cursul iernii se epuizează foarte repede, pământul se încălzește tot mai mult și, pentru întreaga vară, deșertul își recapătă culoarea sa obișnuită, cenușie și monotonă. Cât vezi cu ochii numai nisip și iar nisip, așternut de vânt în linii și împletituri fantastice, în uriașe valuri sau în mici moviște. Deasupra deșertului soarele îndepărtat, parcă învâluit în ceață, își trimite razele dogoritoare. Iar cuvântul arșiță nu-i de ajuns ca să redea temperatura ce domnește aici.

Dar adâncurile acestui pământ pârjolit de soare ascund imense rezerve de materii prime prețioase, printre care petrolul, sarea, cărbunele, ozocherita, gazele naturale, sulful, o serie de minerale rare, materiale de construcție, materii prime pentru industria cimentului și numeroase izvoare de ape minerale.

TRANSPORTURILE — PROBLEMA NR. 1

Acum patru ani când am fost în deșertul Kara-Kum, dificultățile de transport erau încă la ordinea zilei. Trebuie știut că Turkmenia — cu o suprafață de 484.800 km p — este străbătută de numai patru linii ferate și de una aeriană, iar pe 300.000 km p se întinde pustiu, până nu de mult lipsit cu desăvârșire de apă și, firește, de șosele. Azi, deșertul este în bună parte străbătut de apele uriașului canal Kara-Kum, una din cele mai mari lucrări de irigație din lume.

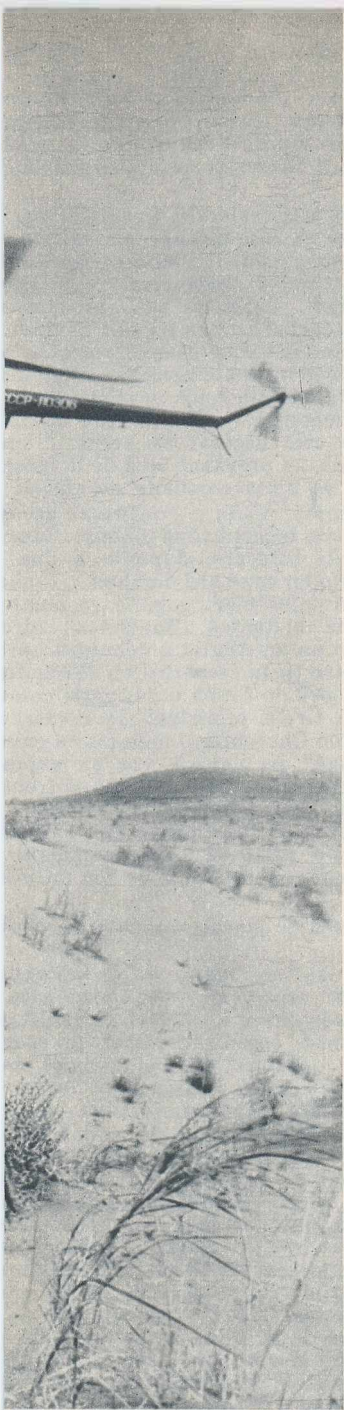
Pe atunci, se lucra la construirea primei secțiuni care înainta în deșert doar la o distanță de 70 km de orașul Mari. Transportul punea probleme grele. Deplasarea muncitorilor pe șantier, menținerea legăturii permanente între direcția construcției secțiunii înaintate — adică a „nasului” canalului, cum îi spuneau oamenii de acolo — și direcția centrală a lucrărilor, în sfârșit, o serie de întâmplări neprevăzute, avarii, dificultăți de aprovizionare etc. — toate acestea trebuiau soluționate cu ajutorul mașinilor „GAZ”, singurele capabile să învingă nisipul.

BERE SAU CEAI?

Muncitorii de pe șantier consumau, îmi amintesc — în afară de ceaiul care-i ajuta să înfrunte arșița — cantități imense de ape gazoase și bere. Inșă transportul lor pînă la „nasul” canalului dădea mereu naștere la neînțelegeri.

Adgean Amalev, un tânăr turkmen pe care l-am cunoscut acolo, era obiectul unor glume nesfârșite în legătură cu acest transport.

— Adgean — strigau colegii lui — când ne aduci berea?
— La schimb al doilea, răspundea calm Adgean.

— Cîte sticle de cap?
— Cît vă ține punga...
In realitate, punga le permitea mult, deoarece muncitorii de la canal, ındeplinind cîte o normă și jumătate, sau chiar două, cıstıgau foarte bine, cam cîteva mii de ruble pe lună. In schimb, cu berea mergea mai greu, deoarece ıntotdeauna se găsea altceva mai urgent de transportat și atunci, după vechiul obicei turkmen, se așezau cu toții ın jurul unui ceal fierbinte.

NOUA VERSIUNE A UNUI BASM STRĂVECHI

Desigur că astăzi multe din aceste greutăți sînt de domeniul amintirii. Helicopterul este un mijloc de locomoție ideal pentru condițiile din partea locului. Deși folosirea unei noțiunii luate din literatura orientl plină de metafore nu se prea potrivește cu tehnica modernă, totuși ın cazul de față nu va fi o exagerare dacă vom spune că helicopterul a transformat ın realitate basmul multiseclar al oamenilor din Orient despre „covorul fermecat”. Așa precum ın basmele covorul fermecat fi ınalța ın zbor pe vrăjitor și se lăsa pe pmnt la porunca lor, tot astfel astăzi helicopterul cucerește spații tot mai vaste, puțind ateriza cu ușurință ın deșert. Firește, nu chiar pe nisipuri. Deșertul Kara-Kum are numeroase locuri numite „takir”; sînt porțiuni de pmnt atit de tare și de bătătorit, ınceț turkmenii își fac ın el rezervoare de apă pentru perioada de secetă. Astăzi locurile „takir” sînt folosite la aterizarea elicopterelor.

Tot ın deșertul Kara-Kum se află și importantul centru petrolifer Nebit-Dag, construit ıntr-un loc cu desvirișire pustiu, precum și orașul Darvar, construit de asemenea ın anul puterii sovietice ın adıncul deșertului, la sute de kilometri de linia ferată și de orice așezare omenească. La Darvar se află un centru pentru extracția sulfului. Nu-i greu de imaginat ce reprezent pentru o astfel de localitate posibilitatea folosirii elicopterului, ın stare să transporte aproape totul — de la uneltele mai mărunte și până la alimente, mobilă, ziare, filme etc.

N LUPTĂ CU DEȘERTUL

Desigur, transformarea totală a deșertului Kara-Kum este o chestiune de viitor. ın prezent se poate vorbi despre dezvoltarea impetuoasă a Turkmeniei Sovietice, despre lucrările uriașe ıntreprinse acolo ın vederea valorificării maxime a bogățiilor naturii.

Helicopterul este numai unul din numeroasele elemente ale ofensivei dezlntuite de om pentru supunerea naturii ın slujba vieții. A desfășura o asemenea ofensivă ın Turkmenia, ın plin deșert — și m-am convins despre acest lucru cu propriul mei ochi — constituie un adevărat eroism. Dar cei ce ıau parte la această ofensivă ımpartășesc părerea inginerului Nikolai Savcenkov, unul dintre constructorii canalului Kara-Kum: „Să nu ne temem de pustiu. Pustiuul să se teamă de noi!” Datorită iscusinței oamenilor sovietici, pe harta Turkmeniei Sovietice apar mereu puncte noi cu așezări omenești, noi unități industriale.

Pn ın prezent, oamenii sovietici au reușit să aducă apa ın deșert, dnd posibilitate să se fertilizeze suprafețe ımense, iar acum lucrează la valorificarea mai departe a Amu-Dariei, ridicnd pe ea o mare hidrocentrală și construind o nouă porțiune a canalului Kara-Kum, de la orașul Mari pn la Așhabad.

ÎNTR-UN COLHOZ TURKMEN

Toate aceste transformări pe care le trăește Turkmenia Sovietică nu pot fi măsurate numai prin rezultatele lor economice. Căci tot atit de importante sînt și schimbările prin care trece poporul turkmen, ın trecut sărac, ınapoiat și exploatat, iar astăzi constructor conștient — cu ajutorul și colaborarea celorlalte popoare ale republicilor sovietice — al unei vieți noi.

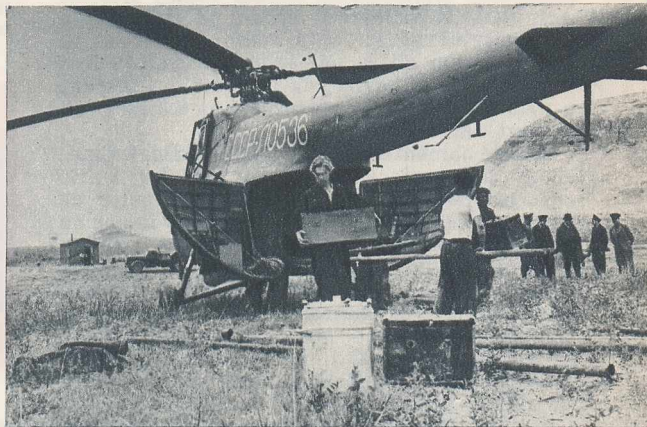
Procesul acesta este, firește, complex și de durată. ıntr-unul din colhozurile din apropierea orașului Mari m-am ımprietenit cu președintele Kurban Aga („Aga” este o poreclă dată oamenilor iubiti și respectați).

Kurban Aga se scula ınainte de a se crăpa de ziuă și dădea o rață prin toate ogoarele colhozului, pentru că ın cursul zilei să știe ce și unde se lucrează, iar a doua zi să vadă cum s-a lucrat. Bărbatul acesta trecut de 60 de ani, care citea și scria cu greutate, avea uneori mare bătaie de cap cu unul dintre tinerii crescuți ın condiții noi și trecuți prin școli, care aflaseră despre viața dinaintea Revolucției numai din povestirile prnților și nu ıntotdeauna știau să prețuiască ındeașuns noile condiții și posibilități oferite de noua orinduire.

— Cum trăește tineretul nostru? — m-a ıntrebat el. Este el la ınalțimea a tot ce s-a făcut pentru el? La noi, deosebirile ıntre ceea ce a fost și ceea ce este acum sînt desigur mai mari

Canalul Kara-Kum își face loc tot mai adınc ın inima deșertului.

ın apropierea bazei grupului geologic a aterizat un helicopter. Ce a adus? Aparate, alimente, poștă... O dată cu pătrunderea elicopterului ın deșert, geologii au ıncețat de a mai fi oameni pierduți pe ıntinsul nesfırșit al pustiuului.

decit la voi. Prnții tractoriștilor noștri de azi cărau cu spinarea sacii cu semințe la distanțe de cțiva kilometri. Acum tinerii trebuie ınvtați să aibă respect pentru mașina cumpărată din banii obștești, cıstigați prin munca ıntregului colhoz.

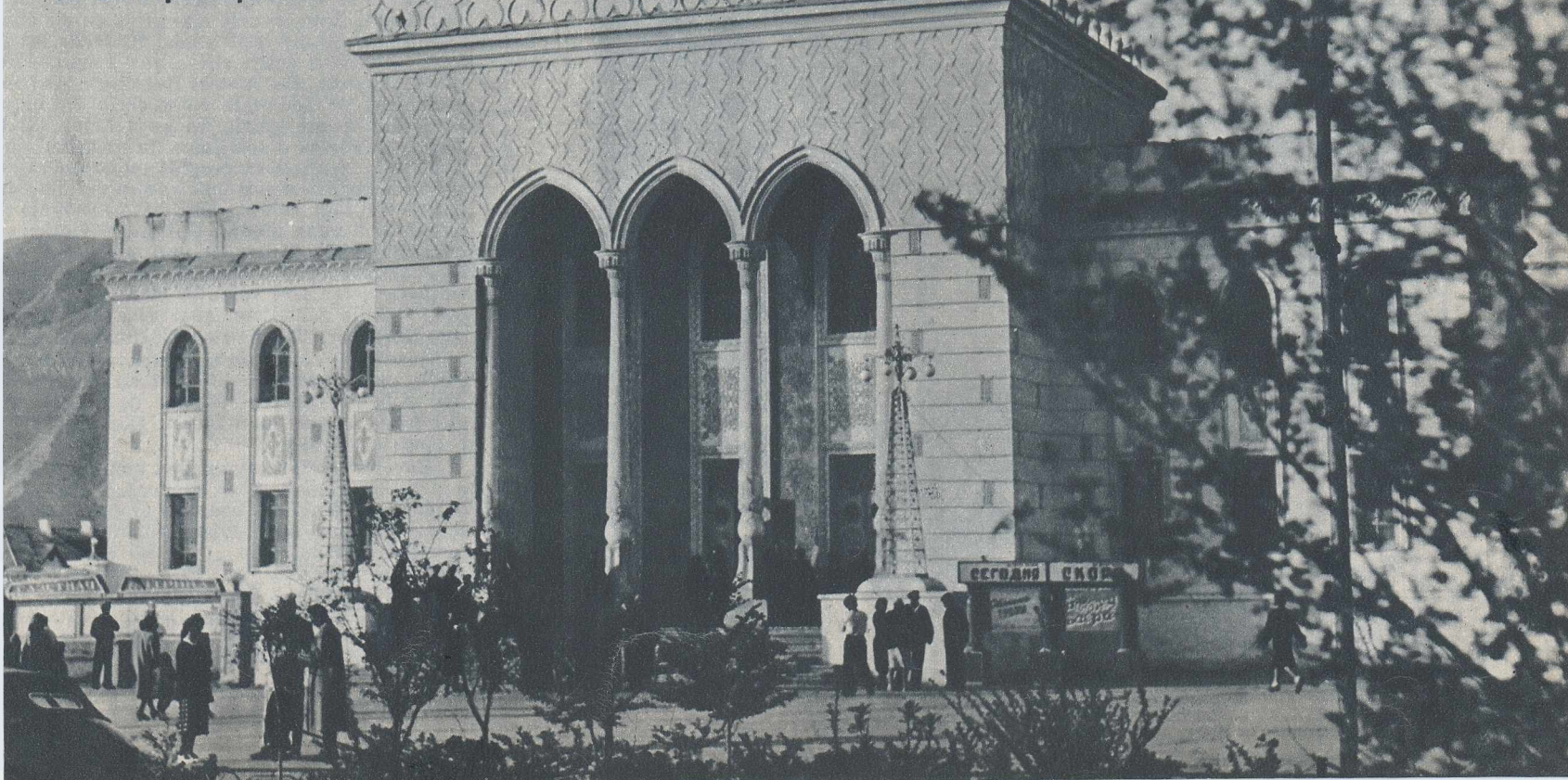
Am stat de vorbă cu femei virstnice și tinere, cărora de-abia radioul le-a dat o idee despre lumea care există dıncolo de deșert. De asemenea, am vorbit și cu fete care au terminat școala medie sau superioară și și-au ınsușit diferite meserii. Toate apreciază bucuria vieții libere. Tot mai multe femei sînt ınvttoare, inginere, tot mai des pot fi văzute ın societate locale sau ın comitetele de conducere ale colhozurilor.

Kurban Aga mi-a spus:

— Femelle noastre sînt speranța noastră: ele cresc noua generație. Ele ınțele trebuie să știe și să vrea mai mult și atunci vom avea o generație ınțeleapt, dornică de mari ınfapturi.

Activitate ıntens ın toate domeniile vieții — ın potida nisipului și a arșitel deșertului — activitate dirz a omului hotrț să subjuge natura, lată impresia copleșitoare cu care am plecat din Turkmenia Sovietică.

Nebit-Dag, orașul din deșert. Casa de cultură a petroliștilor.

otărit lucru, în zilele noastre unii americani nu se pot lăuda cu prea mult noroc. Lucrurile se întorc împotriva lor. Ei fac experiențe atomice în Pacific și Nevada și se trezesc cu ploii radioactive în California. Ei lansează o rachetă spre lună și se trezesc, peste câteva zeci de secunde, cu rămășițele ei în preerie. Ei au instituit, acum câțiva ani, embargouri și azi își văd speranțele spulberate; nu numai că țările socialiste n-au

slăbit în urma blocadei, dar s-au întărit considerabil; nu numai că alianța occidentală n-a ieșit întărită, dar caricaturiștii au scos din nou la iveală un desen care în Apus nu-și pierde niciodată actualitatea: o căruță la care trag mai mulți cai, dar fiecare în altă direcție.

Pe vremuri, multor fabricanți le plăcea să-și eticheteze mărfurile cu silueta zeului Mercur. Aripile de la picioare îl ajutau pe tânărul zeu al negoțului să străbată toate distanțele. Și iată că acum câțiva ani aripile zeului au fost înlocuite cu ghiulele, iar în mîna lui Mercur a apărut o listă. Mercur începea să trăiască sub semnul embargoului...

Există oameni care nu se tem de ridicol. Când, acum zece ani, conducătorii Statelor Unite reduceau de fapt la zero lista mărfurilor de export în țările socialiste, ei asigurau lumea că în felul acesta occidentul „se apără” de un eventual avînt al socialismului. Uniunea Sovietică—acest adevărat continent a cărui nomenclatură de materii prime este cea mai completă din lume — urma să sufere din pricină că S.U.A. refuzau să-i exporte o sumedenie de mărfuri. China, acest uriaș trezit la viață, urma să aibă o soartă vitregă din aceeași pricină. Celorlalte țări socialiste li se prevesteau, din aceleași motive, perspective sumbre...

Aceasta era însă numai o față a medaliei. Reversul nu era greu de ghicit. Căci marile state capitaliste contemporane nu-și pot clădi propria lor putere decît pe slăbiciunea altora. Un teoretician al imperialismului american, dl. Ziff, a scos o carte intitulată „Gentlemen despre lume”. Cum văd gentlemanii dreptul altor popoare la viață? Ziff scrie textual: „Dezvoltarea industrială a Chinei constituie pentru Statele Unite o amenințare care trebuie preîntîmpinată cu orice preț”. Gentlemanilor nu le place faptul că China produce oțel și cărbune, automobile și tractoare, îngrășăminte și cantități de orez care ar fi părut altădată de domeniul fanteziei (numai în acest an s-a strîns în China o recoltă de cereale mai mare cu 40 milioane tone decît în anul trecut). Gentlemanii au vrut să „înăbușe” China, dar chinezii își propun să întrecă în scurtă vreme Anglia în producția de oțel și cărbune. Ei se gîndesc la ziua în care, această sarcină odată îndeplinită, va apare un nou obiectiv: ajungerea și depășirea Statelor Unite ale Americii.

S-a întors embargoul împotriva celor ce l-au lansat? S-a întors!

Pînă nu de mult, gentlemanii refuzau să vîndă

MERCUR

Uniunii Sovietice o listă întreagă de mărfuri, de la unt pînă la utilaje. Unii nu puteau suporta ideea că untul american ar putea contribui într-un fel cît de neînsemnat la creșterea unei noi generații sovietice, sau că utilajele ameri-

EMBARGO

cane ar putea juca un rol oricît de mic într-uzină care aduce lumină în casele oamenilor. Gentlemanii nu făceau însă decît să-și taie craca de sub picioare. E de ajuns să citești ziarele: nu importul a ajutat Estoniei sovietice să producă astăzi de trei ori mai mult unt pe cap

ȘI EMBARGO...

de locuitor decît S.U.A.; nu utilajele americane au ajutat Uniunii Sovietice să dea în exploatare cea mai puternică hidrocentrală de pe glob.

Nu demult, ministrul britanic al comerțului David Eccles, pledînd în favoarea comerțului Răsăritului declara: „Sputnikul ne-a deschis ochii asupra realizărilor tehnice ale comuniștilor. Care o țară care a pornit cea dintîi la asalt cerului poate fi înăbușită cu embargoul de pămînt?”

E de ajuns să citești ziarele. În curțile mari uzine americane se află aproape un milion automobile care nu pot fi vîndute. Spulberî legendă „miracolului vestgerman”, la gurile minelor din R.F. Germană zac aproape zece milioane tone cărbune, care nu pot fi vîndute. Țările socialiste au tot ce e nevoie pentru a dezvolta independent toate ramurile economiei. Cercurile capitaliste din Apus — și așa zgudu de declinul economic — nu pot trăi dacă au ceea ce le este necesar ca aerul: clienții. Unii, mai lucizi, au prevăzut încă de la început că embargoul va ajuta cercurile de afaceri din funia pe spînzurat. Viața a confirmat această părere. Anglia a și început să se înăbușe. Canada a dat semne de înecare. Japonia a dus o dată mîna la guler ca să și-l descheie. „Embargoul a adus Angliei mari pagube economice — scria revista britanică „Scotsman” (drept care încă acum un an Anglia a denunțat unilateral unele restricții în comerțul cu Răsăritul). Din Canada a sosit în China o delegație comercială (iar mai tîrziu ministrul de comerț al Canadei, Gordon Churchill, a anunțat că guvernul „încurajează” pe cei ce vor să exporte mărfuri în China). Japonia a anunțat că trebuie în orice caz să reia comerțul cu China, Uniunea Sovietică și cu celelalte țări socialiste (iar ulterior s-a aflat că numai comerțul China ar putea atinge un volum de 300 milioane de dolari).

A început ceea ce ziarele au numit „revoluția din COCOM”.

Dacă ar fi să ne luăm după aparent, COCOM-ul este organismul de coordonare al comerțului occidental cu Răsăritul. În realitate, acum acest organism (creat în cadrul N.A.T.O.) n-a coordonat decît embargoul occidentalului față de răsărit. Pentru a nu face prea mare popularitate revoltei, ultima sesiune a COCOM-ului, care se ține de mai bine de cinci luni la Paris, are loc cu „ușile închise”. Niște uși, oricît ar fi ele de masive, nu pot însemna prea mult. Reprezentantul britanic își va fi adus aminte că încă acum doi ani ar fi avut prilejul vizitei în Anglia, conducătorii sovietici au propus achiziționarea în următorii ani a unor mărfuri în valoare de 11 miliarde ruble. Reprezentantul R.F. Germane își va adus aminte că R.F. Chineză livrează de acum Republicii Arabe Unite acel tip de mîtoare pe care statele occidentale nu voiau să exporte în China. Reprezentantul Japoniei avea probabil în servietă „Cartea Albă” în care se arată că în urma embargoului — deci, întreruperii comerțului cu China — 120 de mari firme și 2000 de patroni din Japonia au pierdut comenzi de 40 miliarde yeni.

Așadar „revolta” din COCOM (adică revoluția împotriva aliatului american) a fost pe deplin justificată. Asta cu atît mai mult cu cît ziarele americane văd astăzi lucrurile altfel decît le vedeau acum câțiva ani. Ascultați, ca pildă, ce spune „Des Moines Register”: „Politica americană de boicotare comercială a Uniunii Sovietice nu are succes. În primul rînd, aliații noștri nu vor să o sprijine... În al doilea rînd, U.R.S.S. a realizat un progres economic rapid și își demonstrează într-un mod strălucit întreaga putere în fața lumii. Politică promovată cu scopul de a pune piedici Uniunii Sovietice s-a dovedit practic dezavantajoasă pentru S.U.A. Ce e drept e drept. Aproape că-ți vine să uiți ridicolul celor care voiau să înăbușe prin „blăcătă” țările socialiste, și-ți vine să-i întreb compătimitor: la ce v-a folosit, domnilor?”

Ajungînd la concluzia că totul a fost zadarnic, țările participante la COCOM au hotărît să mai elibereze pe zeul Mercur de o parte din ghiulelele „made in S.U.A.”. Deocamdată proporție de 40%.

„Revolta” a reperțat o primă victorie. Numai S.U.A. au rămas să se gîndească pînă la octombrie. Timp pe care unii ar face bine să-l folosească spre a-și revizui politica de tranformare a untului în „material strategic” spre a-și deschide, în sfîrșit, ochii. Cuvîntul „embargo” trebuie să dispară definitiv din limbajul relațiilor dintre state. Spre satisfacția zeului Mercur, cuvîntul „exbargo” are foarte multe șanse să-i ia locul...

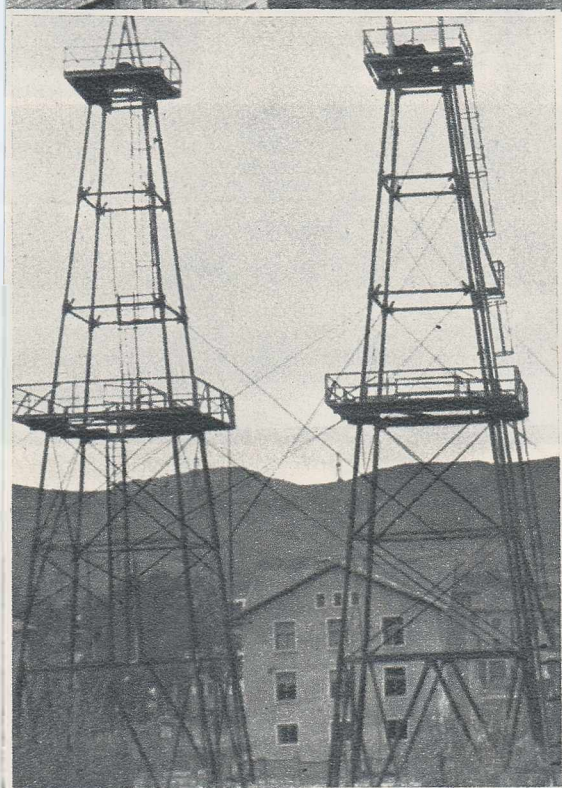
Radu ȚIULESCU

Desen de Radu DRĂGAN

CUNOAȘTEȚI ACESTE ORAȘE?

Fotoreportaj de Gh. ZIMMERMANN

Întîi a fost un cîmp cu porumb și cartofi pe unde, în zilele verii, osteneau țaranii. Apoi au venit constructorii și peisajul s-a schimbat: au răsărit orașe. Orașele acestea sînt de vîrsta copiilor care merg la școală și pe hărțile de acum cîțiva ani nici nu sînt însemnate. Dar aci palpîta viața marilor centre industriale, căci ele au luat ființă tocmai datorită dezvoltării impetuoase a fabricilor din partea locului. Iată cîteva imagini din cele mai tînere orașe ale țării.

LUCĂCEȘTI

un nou oraș în bogata regiune petroliferă Bacău.

Dreapta (sus): Clubul. Sosesc delegații la cel de al doilea Festival al Tineretului din raionul Moinești.

Străzile din Lucăcești sînt asfaltate. Încălzirea cu gaze de sondă, curentul electric și canalizarea există în fiecare clădire din noul oraș. →

Petrolul este prezent pretutîndeni. O sondă nouă a apărut la capătul unei străzi din Lucăcești.

URICANI

oraș nou în plină construcție. Peste 800 apartamente au fost predate familiilor de muncitori în cursul ultimilor ani. ↓

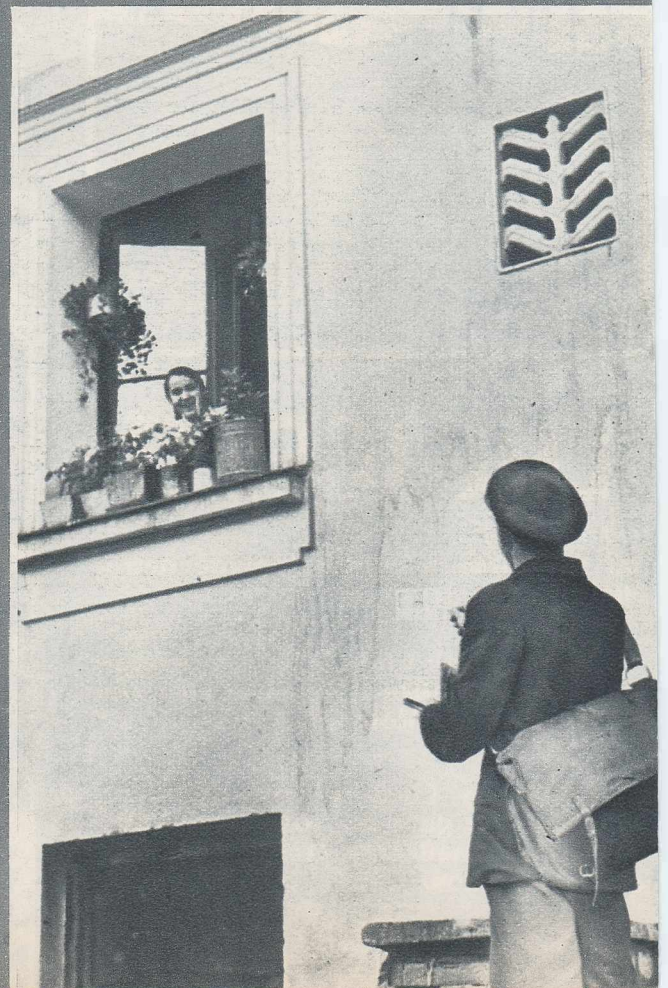

Locuințe sănătoase pentru mineri din Valea Jiului. ←

O pluă strâmoșească a fost singurul semn de industrie în valea Uricani. ←

Pretutindeni, ferestre cu flori. Poștaşul aduce scrisori pentru „Uricani“, localitate care acum câțiva ani nu a existat în evidența poștei. →

† Pîine pentru toți. Ba, mai mult. Noua fabrică de pîine poate asigura aprovizionarea chiar a două localități cît orașul nou Victoria.

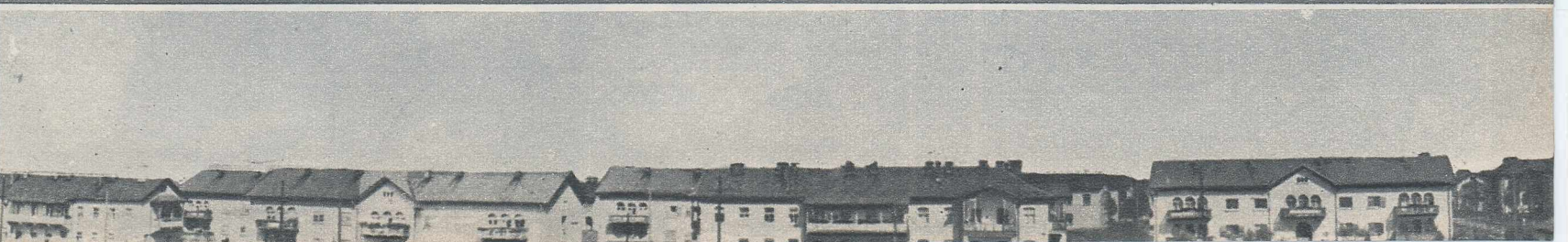
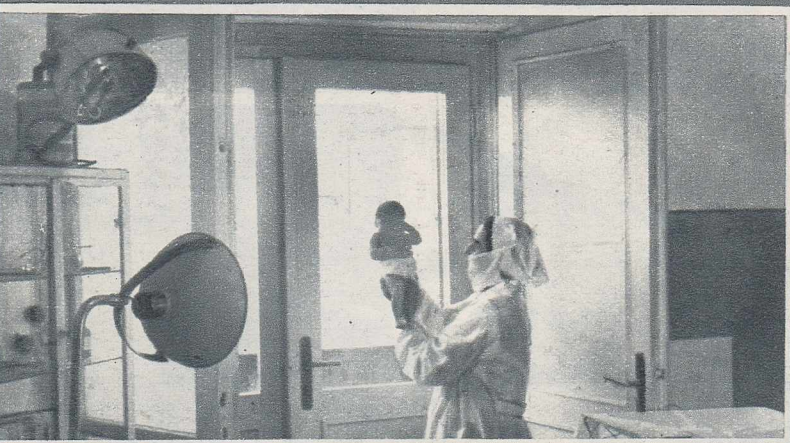

ORAȘUL VICTORIA

seamănă ca aspect cu o stațiune balneo-climaterică.

Un locuitor proaspăt sosit în noul oraș găsește condițiile cele mai moderne de igienă.

O privire peste gard dezvăluie adevărate vile în care locuiesc muncitorii Combinatului chimic I. V. Stalin.

HUNEDOARA

ORAȘUL NOU

↑ Oțel pentru construcția socialismului în țara noastră.

Ca un templu al culturii se înalță, pe un fundal de coșuri veșnic fumeginde, noua clădire a teatrului.

Sala noului restaurant „Corvinul”. →

Fotografiati-ne și pe noi, strigă în cor copiii. Veselia copiilor dovedește viața fericită a oamenilor muncii din noul oraș.

După muncă — antrenament.

"PĂMÎNT ȘI COSMOS"

de Demostene BOTEZ

fața turnului Eiffel, coboară eluze și de pe cheiul geomescării severe de piatră, spre voinică a Senei. Ele se ope-o plajă largă cu dale de piatră, care vrea parcă omească apa grăbită ce în-ură bulboane în preajma pilor masive ale podului.

și te simți vecin și prieten ena... ca un pescar.

această imensă platformă, ajată încă în timpul mării șiții internaționale din 1889, construit, simple, dreptun-are, pavilioanele noii expo-„Pământ și Cosmos“. Două ioane ca două misterioase e care poartă lumea unui

Verne modern. Două pa-ane în care, pentru unii, ile cele mai cutezătoare levenit reale, tangibile, o din epoca noastră, din viața la care sîntem martori.

două sute de franci cumperi țică de hîrtie, ceva mai mare un timbru, cu care treci într-o ume, despre care auzi vor-se zilnic, dar care totuși, litate, nu-ți este mai puțin tată. Nu-i obolul pe care-l ti lui Carron ca să te treacă l. Cu cei 200 de franci nu ce nimeni nici măcar Sena. sarea nu-i orizontală, peste e mișcătoare ale unei ape oricum, tot terestră e. Cu modic obol, urci în cer, în ctee, cutreieri ținuturile e ca pe niște ținuturi cunos- o iarnă dezlănțuită, intri gie, undeva unde nu-i aer, unai singură lumina sau ericul.

t doar cîteva luni de cînd Ńii sovietici au făcut deoda- curență astrilor, plăsmu- nul nou cu mintea lor, și ndu-l mai presus de ceruri, altădată și imaginația se , sufocată parcă, sau plină aime.

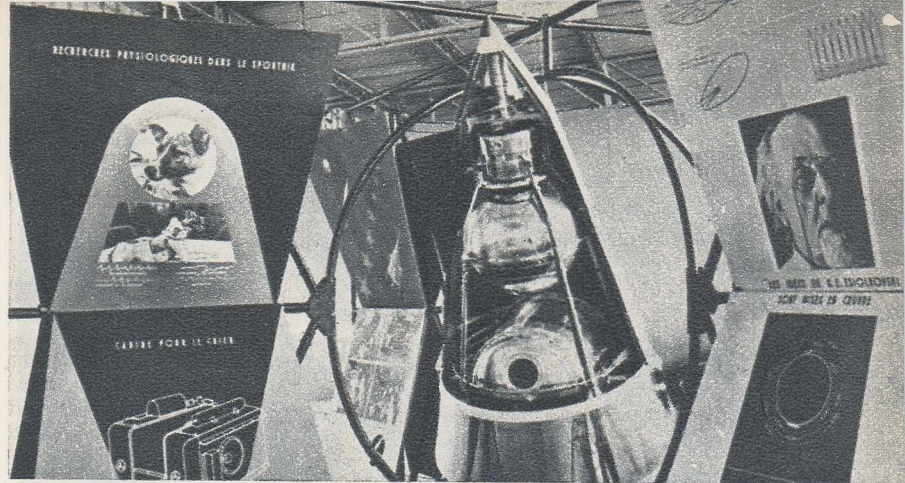
t numai cîteva luni de cînd l sputnik a făcut demon- i infinitului imaginației și lor omului și iată în această iție datele unei științe noi. Ńii sovietici, cei dintîi în au avut cutezanța de a face te din cea mai îndrăzneată nație. Tot ce visaseră cei antastici scriitori a fost de-

pășit de știință. Cerul și-a sporit constelația.

Iată în sputnik, sau în tubul unei rachete, aparatele de înre-gistrat, orînduite, închise, sim-ple, de o simplitate cum numai natura cunoaște. Pentru miile de spectatori, toaterămîn taine. Taine pipăibile, concrete, cu contur și substanță materială, de metal și sîrme, și totuși pen-tru muritorul de rînd, taine. Mis-terul e dezlegat doar pentru unii, foarte puțini, pentru savanții: matematicieni, fizicienii... Dar și acestora, care erau pe aproape de adevăr, le-au luminat min-tea, prin extraordinara lor reali-zare, savanții sovietici care au uimit lumea prin adîncimea cu-noștințelor și îndrăzneala fap-telor. Ei sînt primii cuceritori ai cosmosului.

Expoziția „Pământ și Cosmos“ vrea să dea o imagine a strădaniei oamenilor de-a lungul timpului, pînă la acea culme pe care a atins-o știința sovietică. Ea voia poate să fixeze o etapă. Dar iată că savanții sovietici au mers în-ainte. Expoziția este depășită. La 27 august ei au izbutit să lan-seze o nouă rachetă geofizică cu o singură treaptă care a atins o altitudine de 450 km — rache-tă care purta doi cîini și care a coborît intactă la locul dinainte fixat, cu animalele în perfectă stare.

Savanții sovietici au și în-cepud să îmbogățească expoziția

Standul rezervat machetei celui de al doilea satelit artificial al pămîntului lansat în Uniunea Sovietică.

de mîine „Pământ și Cosmos“, cu capitolul de prefață a călătoriei omului în cosmos.

Pentru noi, ceilalți, muritorii de rînd, cei cu biletul de 200 de franci în mînă, tot rămîne neîn-țeles cum fotografiază sputnik-ul, cum înregistrează sputnik-ul și transmite, de parcă ar vorbi sau ar dicta un om din lună.

Căci iată, pe un ecran de stic-lă mată, cit un ochi de fereastră țărănească de odinioară, nu vezi, în expoziția asta, arzînd un opaiț sau o lampă cu fitil, ci, fotogra-fiate, așa cum sînt, exploziile de pe suprafața soarelui. Asisti, mărunt, și vezi redus la dimensi-unile tale, marea fierbere de lumină a soarelui. Iată, ca pe un ecran de televizor, curba soare-lui, cum ar fi curba pămîntului la polul nord. Plinul soarelui e negru, în negativ, dar marginea lui, bine trasată, e o ebuliție fan-tastică de lumini care se fră-mîntă. Și mereu, din această or-bitoare nebuloasă agitată, izbuc-nesc explozii, irupții arteziene, vertiginoase focuri de artificii care se prăbușesc. Soarele, gran-diosul și temutul soare, zeul de altădată, iată-l fotografiat aici, ca un incendiu pămîntean. Pro-porțiunile sînt miniaturale, și to-tuși, prin experiența și prin ima-ginația care își are dimensiunile ei astrale, simți grandoarea ace-lui incomparabil crater în ebu-liție.

Trec din primul pavilion spre cel de-al doilea. Afară, îngrădit ca într-un țarc de copil, un robot — îngăimare de platoșe ca de cavaler medieval. E ca un erou de roman schematic. Totuși, cînd strînge mina cuiva îi spune pe franțuzește „Je vous serre la

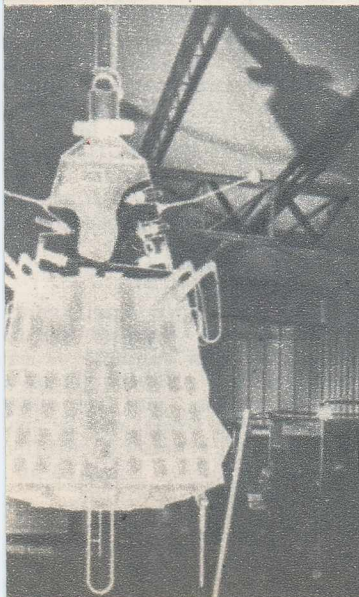
main“. Nu știi dacă scărpinîndu-l puțin la subsuori, spune: „Ça me chatouille!“

Intru în Planetariu. Pe o pînză ca de cinematograf, foto-grafia pămîntului luată de la o înălțime record. Pămîntul ace-sta pe care se frămîntă atîtea rivalități, războaie și care este împînzit de atîtea splendori, apar-e ca o suprafață stearpă, mur-dară, cu vreo cîteva dîre și pete fără nici un contur. După cum a oscilat sputnikul în singurătatea lui rece, peisajul pămîntesc se schimbă, curge parcă, dar e ace-lași, urît și neprecis.

În întunericul Planetariului, înconjurat de constelații, faci un voiaj electronic în spațiu. Auzi doar ca țipătul monoton al unei păsări migratoare, semnalul, mereu același, al sputnikului, uimit de el însuși, de cosmică lui performanță. Aici, ești parcă într-o nacelă, undeva, în uni-vers, plutind într-o beznă în care stelele sînt luminoase, fără a ilumina. Totul e grandios, fan-tasmagoric și plin de un imens mister. Frescele lui Cocteau, în care tresar în linii, aspirațiile apocaliptice ale unei lumi uimite de propriul ei progres, de tot ce a izbutit să izbindească, par pa-lide și sărace.

Cînd am ieșit din bezna Pla-netariului, m-am așezat, ame-țit, pe un scaun. Fluviul, colina împădurită din preajmă, totul în jur mi se părea apropiat, fa-miliar, uman. Pămîntul căpă-tase tonalitatea sentimentală a casei părintești în care am copi-lărit.

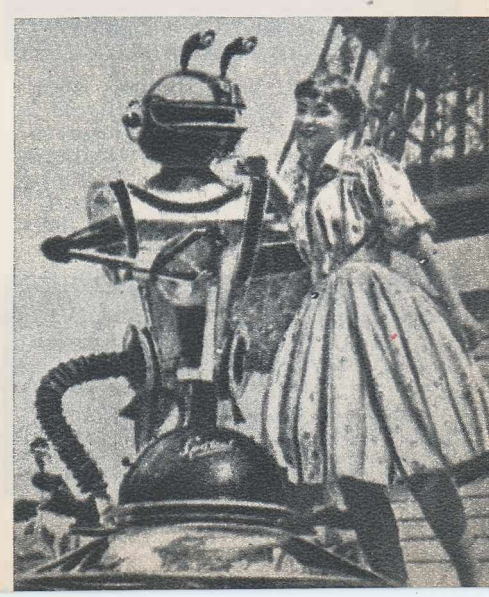
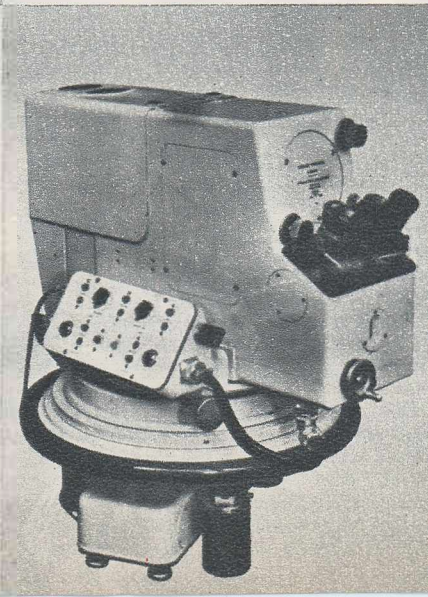
În U.R.S.S., ca și într-o serie de alte țări, au fost construite în ultimi ani diverse tipuri de roboți. În foto-grafie, o „idilă“ în incinta expoziției: un robot și una din... admiratoa-rele sale.

„Onera“ — racheta cu patru etaje pentru studierea straturilor superioare ale atmosferei (300 km altitudine), prezentată la expoziția „Pământ și cosmos“.

Al treilea satelit artificial al pămîntului lansat în U.R.S.S. ←

Un nou tip de aparat folosit, în cadrul Anului Geofizic Internațional, la măsurători as-tronomice foarte precise →

Moment zgomotos.

Cristea Abramovici, la banjou.

La baterie: Fieraru S

Omul nu mai fusese niciodată acolo și nu cunoștea pe nimeni; era străin de întreprindere. Luă un scaun și se așeză într-un colț al sălii în care avea loc repetiția.

Amabilă, una dintre gazde îi înmînă un program. Străinul citi:

„DE TOATE, PENTRU TOTI”
program de satiră și umor

1. PROLOG
2. MUNCĂ CULTURALĂ
3. TREI LITERE
4. STATELE DE PLATĂ
5. REPORTAJ SPORTIV
6. MARE INOVAȚIE, MARE!
7. CREȘA CU NERVI
8. GHEORGHIȚĂ (cîntec satiric)
9. FINAL: „Patria mea”

INTERPREȚI:

Spiru Elena — zefar
Niculea Alexandrina — legătoreasa
Stanculescu Adriana — pultoare
Marin Maria — legătoreasa
Mandache Camelia — legătoreasa
Vasilescu Maria — legătoreasa
Bardas Floarea — legătoreasa
Cioculescu Beana — legătoreasa
Cobanu Andrei — tehnician
Ilie Gheorghe — zefar
Aldea Nicolae — zefar
Blancu Octavian — zefar
Robitu Constantin — ofsetist
Chițac Alexandru — tehnician
Paun Mariana — liber-profesionista

Cînd citi ultimul nume, sprințele străinului se ridicară a mirare, apoi coborîră. Omul se uită în jur căutînd să identifice pe „liber-profesionista”. Nu reuși. Neavînd pe nimeni în apropiere să-i explice, renunță și-și coborî din nou privirile pe program.

ORCHESTRA:

Cristea Abramovici, funcționar — banjou
Fieraru Simion, pufoier — baterie
Fluturas Vasile, mecanic — contrabas
Lucian Pavel, zefar — acordeon
Radulescu Jean, lăutar — vioara
Texte și instructaj artistic: Costin Paun

— Hm!... mormăi străinul, încercînd să facă o asociație, dar fu întrerupt. Pe scenă apărură prezentatoarea și spectacolul începu. Toate privirile s-au îndreptat spre scenă. În sală se făcu liniște, numai dinspre colțul cu pricina se auzeau șoapte. Străinul începu o conversație cu responsabilul brigăzii artistice, care făcuse imprudența să se așeze alături de el.

„În primele șapte luni ale anului 1958, colectivul artistic al întreprinderii noastre a susținut 41 de spectacole...” — spunea prezentatoarea.

— Cînd s-a născut brigada? — întrebă curios străinul pe responsabilul brigăzii.

— Păi, începutul a fost prin 1953. Avem cinci ani de activitate.

— Ați luat parte la vreun concurs?

— Chiar la mai multe: în 1954 am luat premiul I la faza orășenească a Concursului pe ramură; în 1955 ne-am evidențiat în mai

multe rânduri: în februarie, august și decembrie: în 1956, de asemeni, am luat mențiune la un concurs pe ramură: în 1957 am participat la concursul organizat în cinstea Festivalului mondial al tineretului de la Moscova și am ajuns în „faza oraș”, unde am luat premiul II. Cum s-ar zice, anul și succesul.

— Asta înseamnă că aveți cu ce vă lăuda.

— Păi, nu?

Între timp, pe scenă se prezintă trei fete, care țin în mîini

Între timp, pe scenă se prezintă trei fete care țin în mîini niște cartoane cu litere...

BRIGADA ÎN ACȚIUNE

niște cartoane cu litere, pe care le schimbă după indicațiile recitator. E vorba de calitate. „La volumul „Nivel de tr Mașinist: Radu Mihai / S-au g doar coli pătate/ (Halal de calitate) / Ce-a făcut CTC — control tehnic de calitate — luat iute fetele / Și le-a pus gumele/ Ca să ștergă petele/ F totul s-a făcut / Multe ore : pierdut/... Trebuia ca CTC să dă mai repede/ Asemenea ope

Aproape la fiecare rimă, vîntul respectiv este însoțit schimbarea literelor care, de fa cuprind semnificația cuvîntu La „repede” apar literele R la „opere” OPR etc.

— Critica asta ce rezultat avut? — se interesă străinul.

— A nimerit bine. S-a for o brigadă care controlează ac calitatea pe fiecare fază de c rațiune. Și, iată că, asemenea tuății nu se mai repetă. De fel, cam toate săgețile noa nimeresc la țintă. La fel s-a timplat și cu cea trimisă ne jentei de la cabinetul teh Acolo inovațiile erau anunțate mare tărăboi, dar se cam v urmărirea aplicării lor în p ductie. În urma criticii noa s-a alcătuit o comisie de tel cieni care analizează și urmăre felul în care sînt rezolvate și a cate toate inovațiile.

— Vasăzică aveți numai șese...

— Da, în linii mari avem mai succese. Aceasta pentru nu ne alegem subiecte cu car ter general. Tablourile pe c le prezentăm sînt „pe conc și se referă totdeauna la pro mele vieții și muncii cotidian oamenilor noștri. Sigur că nu le primesc ca un ajutor.

cian Pavel, la acordeon.

Mecanicul Fluturaș Vasile

Liber-profesionista"

De obicei îl întâlnești la lift, acum în programul brigăzii.

ortaj sportiv:
sint Țiru zis Mihai
mai tare, mai dihai"...

— Vasăzică, mai sint și insuccese.

— Pe ici pe colo.

— Dar spune-mi, te rog, ce este cu Margareta Păun, interpreta „liber-profesionista“?

— Cu ea am avut multe greutăți. Timp de doi ani a tras „chiulul“ de la brigadă. Și chiar acum mai absentează câteodată de la repetiții.

— Și dumneata ce faci?

— Eu? Îi trec deocamdată cu vederea pentru că e... fiică-mea.

— ?!...

— Da, are 5 ani, e de aceeași vîrstă cu brigada. În primii doi ani a tras „chiulul“. Și, după cum am mai spus, se mai întimplă ca, în ciuda vîrstei „înaintate“ pe care o are, să mai absenteze...

Străinul zîmbi și-și șterse de pe bloc-notes un semn de întrebare. Iar deasupra însemnărilor pe care le făcuse a scris: „Brigada artistică de agitație a întreprinderii poligrafice nr. 4 — București“ și sublinie de două ori.

La plecare, după ce strînse mina celor din brigadă și se îndrepta spre ușă, auzi pe cineva întrebînd:

— Cine-i „străinul“?

— Un reporter...

(Reporterul eram eu)

M. MİRZA

Fotografii de E. IAROVICI

FILMUL

INVENȚIE DIABOLICĂ

DISTINS CU MARELE PREMIU
AL FESTIVALULUI DE LA BRUXELLES

Un explozibil de o incalculabilă forță distructivă se află în mina unor criminali. Vor izbuti oare oamenii de bună-credință să smulgă din „nîinile piraților această periculoasă armă de distrugere? Această mare întrebare a zilelor noastre a mai fost pusă cîndva, cu o uimitoare clarviziune, de un vizionar umanist al secolului trecut: Jules Verne.

Iată-o acum devenind subiectul unui film. Un film neobișnuit ca gen și factură, dar care va reinvia în modul cel mai autentic o lume familiară celor mai mulți dintre noi, cei care ne-am încîntat copilăria cu lectura romanelor lui Jules Verne. E vorba de ultima realizare a regizorului ceh Karel Zeman, filmul *Invenție diabolică*.

Avîntul cuceririlor tehnice, farmecul peisajului exotic evocat cu o fantezie neistovită, atracția tainică a plămuirilor fantastice, umanismul generos al luptei împotriva nedreptății, toate atributele romantismului verneian sînt prezente în filmul talentatului regizor de la Gottwaldov. El se inspiră din romanul „Cu fața spre drapel“, dar un vast univers, sugerat de motivele întregii opere a lui Jules Verne, servește drept cadru aventurilor profesorului Roch și ale asistentului său, inginerul Hart.

Răpiți din laboratorul lor în momentul cînd erau pe cale să-și desăvîrșească invenția, cei doi cercetători se vîd transportați în mediul fantastic al unui oraș submarin, construit pe fundul unui crater de vulcan, în mijlocul oceanului. Gazdele lor, în frunte cu misteriosul Artigas, pozează în mecenai dezinteresati care și-au consacrat averea încurajării cercetărilor și progresului științific. Într-adevăr, viața orașului submarin este dominată de cuceriri tehnice fantastice, de neconceput pentru epoca respectivă.

Asistentul Hart își dă însă seama foarte curînd că, împreună cu invenția lor, ei au încăput de fapt pe mina unor pirați lipsiți de scrupule care, cu ajutorul teribilului explozibil al profesorului Roch, intenționează să terorizeze omenirea. Atunci cînd își dau seama că Hart refuză să colaboreze cu ei, pirații îl despart de profesor și-l aruncă în închisoare. Dar ca un veritabil erou al lui Jules Verne, Hart nu renunță la acțiune. El își mobilizează toate resursele de inventivitate și îndemînire pentru a putea evada. Construiește un balon dirijabil cu ajutorul căruia izbutește să aducă la cunoștință întregii omeniri primejdia ce amenință civilizația. În cele din urmă, în clipa cînd aventurierii, simțindu-se pierduți, sînt gata să-și aducă la îndeplinire planul criminal, însuși profesorul Roch ajunge să descopere complotul. El se vede nevoit să-și distrugă invenția, pierînd în explozie, o dată cu opera întregii sale vieți. Dar omenirea a fost salvată și alți învățați vor duce la îndeplinire nobilele visuri ale glorioșilor pionieri născuți din exuberanta imaginație a romancierului.

Tratată cu gravitatea pe care o cere mesajul filmului, dar și cu o notă de duioasă ironie, povestea păstrează farmecul desuet al vechilor fotografii de familie, al colecțiilor de reviste ilustrate din veacul trecut, al „noutăților tehnice“ de altădată. Pentru a menține nealterat acest parfum, Karel Zeman a conceput o formulă plastică specială, realizîndu-și filmul pe baza gravurilor cu care pictorii francezi Bennett și Riou ilustraseră ediția originală a romanelor lui Jules Verne. Marele Premiu cu care a fost distinsă această operă recompensează în primul rînd nobilul său mesaj umanist, mesajul său de încredere în biruința rațiunii și a solidarității omenesti asupra forțelor întunericului.

Ana ROMAN

Profesorul Roch este prizonierul unui misterios personaj care-l transportă la bordul unui submarin, spre o țintă necunoscută.

PORTILE DE AUR

La o vîrstă relativ tînăra, Al. Andrișoiu oferă cititorilor al patrulea volum de versuri, care denotă o maturitate artistică netăgăduită. Debutînd în anii democrației populare, Al. Andrișoiu s-a străduit încă de la debut (volumul „În Țara moșilor se face ziua”, distins cu Premiul de Stat) să dea glas, în ritmuri și intonații avîntate, actualității revoluționare, tematicii generate de efortul creator al maselor populare conduse de partid pe drumul socialismului. Alexandru Andrișoiu e un poet care caută cu aviditate noul. Surprinde în multe din poeziile sale modul personal de reflectare a marilor prefaceri care au avut loc în viața țării, în structura sentimentelor și a gândurilor omului muncii, sub influența revoluției socialiste.

Al. Andrișoiu

Impotriva artificialității și imagisticii formaliste, poetul profesează o lirică plină de căldură și de comunicativitate, folosind o expresie poetică clară, plină de prospețime. Noul său volum „Porțile de aur” stă măturie. Cu o simplitate firească, poetul înscrie în prima pagină mărturia directă a crezului său artistic și politic: „M-am născut sub a

Revoluției zodice. /Anul nașterii mele — rodie, /parfumată rodie, /trandafir și bujor — /m-a hărăzit să fiu al meu și-al tuturor, /de-aceia povestea mi se confundă /cu-a-ntregului nostru popor”. (Sub zodia Revoluției).

Pînă a ajunge însă la revoluție și sub steagul ei, asemeni eroului din ciclul „Chinul căutării”,

mulți au trăit febrilitatea așteptării aceluia „ceva” care să le împlinească setea de dreptate, de adevăr, au înstingerat în tranșee, au cunoscut foamea și torturile, pentru a afla răspunsurile la întrebările grave și cutezătoare ale epocii:

— Cine? — Acești proletari care curg ca lăvele incandescente-n piață.
— Și pentru ce? — Pentru om și viață.
— Cînd? — Chiar acum, cil e semn de furtună
— Cum? — Bărbătește cu armele în mîna,
— Și contra cui? — Contra celor care au stors latifundii din stropi de sudoare”.

(„Întrebări”)

După ciclurile de poezii „Chinul căutării” și „Drum spre revoluție”, urmează ultimul și cel mai interesant sub raport artistic: „Mireasa roșie”. Cele 41 de poezii cuprinse în acest ciclu, vibrant reportaj liric — deși incomplet — al Revoluției Socialiste, încearcă tenețar să fixeze acea înclăștare dramatică unică în istorie, din care s-a născut primul stat al muncitorilor și țăranilor. Surprinsă în mișcarea

ei dialectică, revoluția apare ca prag al unui ev nou, de mare și dreptăți împlinire a năzuințelor de veacuri ale oamenilor muncii.

În viziunea poetului, Revoluția caprinde în albia ei întreaga istorie și adună „în numele vieții” figurile cele mai luminoase ale popoarelor Rusiei, de la cneazul Igor cel „făiat ca-n stîncă” pînă la Obnorski — „vechi muncitor cu carte”, pe zecile de mii de eroi anonimi, simpli mușci, decembriești, potemkinști sau uciiși „Duminicii singeroase”, ridicîndu-i alegoric din morminte într-un superb avînt eroic pentru triumful idealurilor „Miresei roșii”:

„Ei sînt pentru Octombrie /au fost pentru Octombrie/ ei luptă în Octombrie cu cei contemporani. /Alta doar că ochii nu-i vede niciăierea/ dar inima îi simte/ alături partizani”.

(„Exodal umbrelor”).

În ciclul acesta despre „Mireasa roșie”, în al cărui simbol descifrăm lesne Marea Revoluție Socialistă, unele dintre cele mai reușite versuri sînt închinăte Partidului lui Lenin, forța care a purtat spre victorie clasa muncitoare:

„Căci veacul de socialism e avid /cum floarea uscată-i avidă de rouă /și tind generații /și ani /spre partid /într-o gravitație gravă și nouă”. („Un creier, o inimă mare”).

Din păcate, volumul „Po de aur” nu conține numai Uneori Andrișoiu lasă o impresie că nu are suficiență grija față de verbul poetic. Ultima sa carte, alături de pautologice, înfălmim într-o perechere regretabilă și veuscate, concepute grăbit. Din de aceste imperfecțiuni, „file de aur” lasă o bună impresie. E cartea unui poet inspirat, de al cărui talent cititorul mare dragoste și încredere, truce că nu și-l înroșește în exsterile și desuete. Poezia sa, sibilă și convingătoare, începe să fie o oglindă a acestor mari, a acestor oameni no-marilor victorii socialiste rite sub steagul Partidului. țareș al Revoluției, al maselor populare pentru s-lism, Al. Andrișoiu își măsește încrederea nezdrucciată invincibilitatea ideilor l-dului, al cărui ostaș credi se vrea:

„Și de-aș avea un miliari ca, numărîndu-le, să-nearu pe toate fi-le-aș dăru, pe Partid Muncitoresc!”

Toșu MILCOVI

„Porțile de aur” de Al. Andrișoiu — Ed. Tineretului.

DESPRE CE „CLARIFICĂRI” E VORBA?

Experiența luptei ideologice desfășurate în ultimii ani în diferite țări — arăta Șcintela din 18—19 iulie 1958 — confirmă marea însemnătate socială a respingerii influențelor burgheze în literatură, a combaterii tendințelor revizioniste, legătura dintre această luptă și lupta pentru întărirea democrației populare, pentru construirea socialismului.

Aceste cuvinte dezvăluie clar și precis însemnătatea covârșitoare a sarcinii pe care Partidul nostru a încredințat-o în condițiile actuale frontului scriitoricesc, tuturor activiștilor din domeniul culturii socialiste. Lupta pentru continua dezvoltare și înflorire a literaturii și artei noastre se împletește în mod organic cu lupta pentru făurirea socialismului, cu lupta intransigentă împotriva influențelor ideologice și estetice burgheze. În rîndurile unor elemente izolate ale intelectualității din țara noastră s-au manifestat, în ultimul timp, atitudinile sovăitoare, lipsă de vigilență și de principialitate marxist-leninistă, concesii făcute ideologiei și esteticii reacționare.

Presa de partid a supus pe bună dreptate aceste greșeli unei critici partinice profunde. Obiectul acestor critici a fost adesea și săptămînalul de cultură „Tribuna” din Cluj, care a permis publicarea în paginile sale a unor opere literare străine de realism

mul socialist și a unor studii și articole care abandonau criteriile științifice ale criticii și esteticii marxist-leniniste. Revista a tipărit numeroase poezii concepute după modelele anacronice și anti-realiste ale artei putrede burgheze, în care se lăfăiau strident oboșala și scepticismul, idei bizare, „raflaamentul” formalist. Asemenea versuri au publicat Dolina Sălăjan, Dan Botta, Gh. Chivu, Alex. Lungu, Ioan Răboveanu, Negoiță Irimie și alții. Conștient sau inconștient, revista i-a încurajat pe calea acestora care duce spre formele decadentismului (mai mult, criticul Ion Oarcășu într-un „Fals pro domo poetic” le-a luat apărarea cînd presa literară a încercat să-i trezească la realitate).

Nici critica n-a fost lipsită de greșelile în care a stăruit „Tribuna”. Au apărut manifestări de liberalism (articolul „Sinceritatea emoțională în creația artistică” de Dumitru Isac), de negativism (cronica la volumul lui Marcel Breslașu „Dialectica poeziei”), de obiectivism (în cazul articolelor despre Ion Vlasiu și despre Ilarie Chendi de Aurel Martin).

Cititorii care au întîmpinat cu bucurie apariția revistei „Tribuna” și au urmărit cu dragoste ceea ce a fost pozitiv în activi-

tatea ei așteptau ca redacția să-și facă o severă și principială autocritică pentru toate greșelile săvîșite, pentru a putea pași înainte.

Această autocritică, pe care revista era datoră să și-o facă, publicată sub titlul „Clarificări” (Tribuna nr. 32) nu multumeste. Redacția n-a căutat să analizeze cu principialitate cauzele care au dus la săvîșirea greșelilor grave din trecutul apropiat, la publicarea unor lucrări beletristice care se înscriau „direct în steroa atemporalității, ermetismului și evazionismului”. Revista, care a publicat articolele greșite din punct de vedere ideologic, n-a găsit de cuviință să ia poziție față de ele, iar articolul confuz al lui D. Isac este scuzat amabil ca avînd doar unele „imprecizii de formulare”. Cît de neconvingătoare este această „autocritică” se poate observa lesne. E suficient să citești în același număr articolul „O nouă talmăcire din Villon” de Șerban Cioculescu. Punctînd în discuție arta de traducător a tînărului poet Romulus Vulpesco, criticul Șerban Cioculescu strecoară o judecată de valoare profund eronată cu privire la un poet care a persistat în zona artei așa-zise pure, ermetice. „Dan Botta — crede Șerban Cioculescu — era un clasicist, un pasionat și un tu-

multuos stăpînit, un erudit și un filolog, în ultima vreme mare migălos al vechilor noastre izvoare de limbă”. Iar mai departe, același Dan Botta e declarat „poet cu o conștiință artistică (!) atît de respectabilă”. Cititorul care cunoaște poezia ermetică, străină de năzuințele populare, a lui Dan Botta, nu e dispus să-l creadă pe critic; dar nici nu pricepe cum au apărut asemenea fraze alături de articolul „Clarificări”. Aceste afirmații asupra activității literare a lui Dan Botta recomandă integral o poezie față de care noi trebuie să avem o fermă atitudine critică.

De asemenea revista găsește de cuviință să adopte un ton de laudă fără rezerve față de opera unui scriitor care a făcut serioase concesii naturalismului. Recenzia lui Liviu Petrescu la „Ucenicii Sf. Antonie” de Damian Stănoiu (Tribuna nr. 34) păcătuiește printr-un evident subiectivism. „Conflictul în lucrările lui D. Stănoiu — scrie criticul — este peste tot același: lupta călugărului cu ispița iscusită a Diavolului, luptă în care el este sistematic învins”. În afara acestei aprecieri, opera contradictorie a lui Damian Stănoiu nu mai stîrnete vreo reflecție critică. Aflăm doar că una din coordonatele „cele mai importante ale scrisului lui D. Stănoiu este simplitatea” și că „împlîmirile

sînt povestite pe un ușor toc bîlc, ceea ce dă o savoare cîbită textului”. După acest puțin informat, D. Stănoiu „pretutîndeni o egală pa pentru reconstituirea realistă pentru a diseca amănuntul mai nefinemat, pentru a graficului unei trăiri”. Rec recomandă în bloc o operă nu o dată a făcut concesii g lui mic burghez. În alte nu ulterioare publicării artico „Clarificări”, cititorul a în din păcate unele poezii con în care e evidentă goana de imagistică lipsită de conț Gheorghe Chivu publică, de p poezia „Umbre din Tatra” biguă și ilogică, iar Miron robete în „Mormîntul er necunoscut” cultivă imagini scure, neartistice, care fac neînțeleas ideea poemului.

surprinzător faptul că api într-o regiune industrială, re publică atît de rar poezie în rată din viața nouă a oame muncii. Sîntem convingi că torii ar prefi apariția unor menea poezii în locuri plații nilor evazioniste pe tema l tii, a muzicii sferelor, a tii lui care curge spre întînit. Așteptăm ca „Tribuna” să clarifice cu adevărat poziți să militeze în mod comă pentru o literatură a realism socialist, profund pătrunsă ideologia clasei muncitoare inspirată cu adevărat din l pentru socialism.

Alexandru NICU

— ÎN VITRINELE LIBRĂRIILOR — ÎN VITRINELE LIBRĂRIILOR — ÎN VITRINELE LIBRĂRIILOR — ÎN VITRINELE LIBRĂRIILOR

Cuvinte încrucisate

LA VÎNĂTOARE

ORIZONTAL :

1) Privitor la nat — Armă primitivă pentru vînt. 2) Cîinele viitorului — Animal tînăr din familia bovinelor — natul preferat lupului (pl.). Vestitor — Club Sportiv Oraș. 4) Vînătorii jurul focului — unde se vînează țele sălbatice. 5) Tip de capră — Apitula. 6) Mărare de suprafață.

Măiestrie la reparatul vînaului. 7) Vînătoare recească — A aage prin amăgi. 8) Pasăre miatoare care nu vînează — Pentru el se vînează special bursucul. 9) În tot mpul anului. — Proiectil primitiv (fem.). 10) Cu miros plăcut — societatea Voluntară pentru Spriirea Apărării Patriei. 11) Al — Ascuns. 12) Bilet de loterie — Ondulat ca părul de asahan — Neplăcut la vedere. 13) Corul broaștelor — Scena animalelor dresate de la circ.

VERTICAL :

1) O capră mai mică dar foarte apreciată de vînători — La telefon. 2) Miros particular — În bezie — Eroul despre care se vorbește aici. 3) Nestatornici Grație — Verigă. 4) Un fel de imi — Apendice. 5) Pronume

posesiv — A lua urma vînatului după miros. 6) Nume feminin — Mijloc de locomoție — Ca strugurii pentru vulpea din fabulă. 7) Animal care se vînează numai în regiunile calde! — Porc sălbatic. 8) Fire — A porni la drum — În cete. 9) Animale cu vîrsta înscrisă pe coarne — Ciovică. 10) Gălăgie pe care o fac gonacii ca să stîrnească vînatul — Diviziune de timp — D-ai-a n-are ursul coadă. 11) Lîmpe de Vînat cu pene. 12) Rațiune — Întregă — Plantă textilă. 13) Pasăre stricătoare pe care vînătorii sînt obligați s-o vîneze — Luată cu forța.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	C	I	N	E	G	E	T	I	C	A	R	C	
2		Z	O	R		V	I	T	E	L		O	I
3	P		M	E	S	A	G	E	R		C	S	O
4	R	O	A	T	A		B		B	A	L	T	A
5	V	E	Z		T	U	P	I	L	A		R	
6	O		I	A	R		A	R	T	A			
7	A	V		A	D	E	M	E	N	I		O	
8	R	I	N	D	O	N	I	C	A		P	O	R
9	A	N	V	A	L		S	A	G	E	A	T	A
10	A	R	O	N	A	T		A	V	S	A	P	
11	A	T		S	E	C	R	E	T		A	I	
12	L	O	Z		C	R	E	T		U	R	I	T
13	O	R	A	C	A	L	I	T		A	R	E	N

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

SARAB OCTAVIAN, stația C.F.R. Borzești, reg. Bacău. — Măcieșele și fructele trandafirilor sălbatice — andafiri numiți în botanică *Rosa vîna* și care cresc mai mult pe coline. Ele sînt de forma unor capsule lunguște conțin mai mulți simburii (semințe) un loc. Se culeg, pentru vin sau ntru infuzie, atunci cînd sînt coapte de, adică atunci cînd au căpătat loarea roșie, și se pot păstra vreme îndelungată într-un loc uscat. Încercați etă pe care am publicat-o și n-o să greșiți. Iar dacă nu vă puteți procura icieșele direct de la sursă, le găsiți icind la "Plafar"-uri.

MIOARA VOICILA, Cîmpulung Muscel — 1) Puteți reda părului reflexul auriu tural, folosind o decoctie făcută din gr mușeșel și 60 gr de colii de ceapă cată într-un litru de apă. Se prepară act ca un ceai și se lasă să se răcească, oi se strecoară printr-un tifon. Fricionînd capul, după fiecare spălare, acest lichid, obțineți efectul dorit upra părului. 2) Pentru ca unghiile luească nu e neapărat nevoie de lac. neși în palmă puțină pudră de orez frecați unghiile pe ea. Veți obține u lucru sîdefat natural mai plăcut la edere decît orice lac.

ANA COVACI, Sibiu. — 1) Pentru mbaterea grăsimii excesive a epidermei recomandați în special mișcare în aer er, alimentație pe bază de legume rzi și spălatul cu săpun neparfumat. ntru față folosiți la 2—3 zile o mască cută din albuș de ou bătut și frecat oi cu rom sau cu zeamă de lămîie. Imolurile radioactive sînt de asemenea dicate pentru degresarea pielii. 2) ntru albirea dinților și întărirea ngiilor, e bine să vă spălați din cînd cînd cu bicarbonat de sodiu, în loc pastă.

LILLI ȘERBAN, Calugăreni, raionul tveni, reg. Suceava. — Punctele negre ar în special la epidermele grase și porii dilatați. În general ele provin n impuritățile aerului inconjurător

și din cremele sau fardurile incomplet îndeplinite după folosire. Rețete pentru combaterea lor sînt multe. Vă vom da una din ele:

Spălați-vă în fiecare seară cu apă călduță în care ați pus un praf de borax și cu un săpun de sulf. După aceea aplicați cu un tampon de vată următoarea loțiune:

Apă de lămîiță 3/10;
Apă de trandafiri 3/10;
Apă de Hamamelis 3/10;
Alcool camforat 3/10.

RAPAPORT MUNDI, Moinești, reg. Bacău. — 1) Cel mai indicat lucru este să consultați un medic dermatolog, care să recomande tratamentul în funcție de caracterul pișturilor (Adică, dacă se mențin permanent pe piele, va fi nevoie de o alifie exfoliatoare, dacă apar numai sub acțiunea razelor solare, nu se vor impune decît măsuri de protecție). 2) Primul număr din „FLACĂRA” a apărut la 1 Mai 1952. La început a apărut lunar, apoi bilunar și mai tîrziu săptămînal. Pentru procurarea numerelor mai vechi, scrieți administrației noastre, precizînd ce anume vă interesează.

CINE A ÎNVENTAT TELEFONUL ?

Îndoebște se spune că telefonul a fost inventat de americanul Graham Bell în 1874. Foarte puțini oameni știu însă că, încă în 1854 — cu douăzeci de ani înaintea lui Bell — un tînăr mecanic și electrician francez care făcea serviciul în Africa, Charles Bourseul, a arătat că este posibilă transmiterea vorbei cu ajutorul unui conductor electric. El a declarat contemporanilor săi, care l-au luat drept nebun, că prin acest procedeu cuvîntul pronunțat la Viena va putea fi auzit instantaneu la Paris. Lipsit de mijloace, Bourseul n-a putut găsi suma necesară pentru a-și pune în aplicare ideea și a murit sărac și neștiut de nimeni.

Cooperativa
"ZORILE ROSII"-ORADEA
Telefon 3938 și 1904 str. M. Cogălniceanu 36

REPARĂ, SPALĂ, REFRANGEAZĂ
avînd tehnicieni calificați.

Covoare orientale și rominești
pentru particulari și instituții
GARANTĂM CALITATEA LUCRULUI.

J.A.P.D. Oradea

vizitați
restaurantul "TRANSILVANIA"

Vă oferă zilnic un bogat sortiment de preparate culinare.
Vinuri selecționate din cele mai cunoscute podgorii.
MUZICĂ — DANS — REFRENE VOCALE.

FABRICA DE PASTE FAINOASE TIMIȘOARA

Cereți pretutindeni produse fabricate de

FABRICA DE PASTE FAINOASE ȘI DULCII TIMIȘOARA

avînd o calitate SUPERIOARĂ și o mare valoare NUTRITIVĂ

Controlați MARCA FABRICII

FABRICA DE PASTE FAINOASE TIMIȘOARA

Fabrica de încălțăminte
"SOLIDARITATEA"
Oradea

produce
INCĂLȚĂMINTE PENTRU FEMEI ȘI COPII ÎNTR-UN SORTIMENT BOGAT DE MODELE ȘI CULORI.

DE VÎNZARE LA TOATE MAGAZINELE DE STAT.

Cooperativa "Plastica" - ARAD

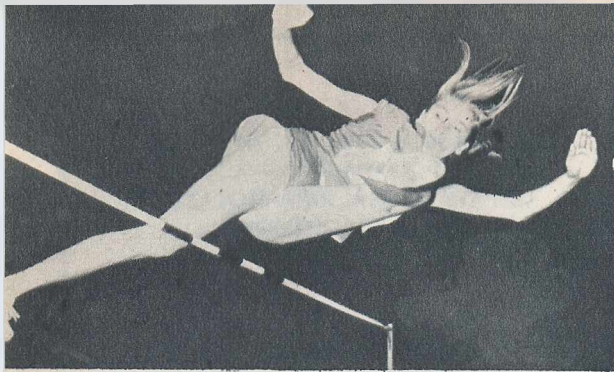
EXECUTĂ :

ochelari de soare și rame pentru ochelari medicali,
mileuri și dantele din material plastic, nasturi fantezii din galalit, diferite modele și culori, piepteni din celuloid și galalit.

LA 5 ȘI 20 ALE FIECĂREI LUNI APARE

R E B U S

REVISTA IUBITORILOR DE PROBLEME DISTRACTIVE

Ioli, adjudecându-și victoria cu 1,78m la săritura în înălțime.

SPORT

UN RECORD EUROPEAN ȘI 18 NAȚIONALE

Ca și în alți ani, Campionatele internaționale de atletism ale R.P.R. au suscitât un interes deosebit în rândurile amatorilor de sport bucureșteni. Această dovadă o mare participare a publicului și atenția pe care acesta a manifestat-o în timpul desfășurării probelor.

Și de astă dată, competiția nu și-a dezmințit tradiția. În bătălia pentru obținerea unor rezultate deosebite, au fost realizate un nou record european și 18 recorduri naționale. Prima performanță aparține Danei Zatopkova, care, de la prima încercare, a aruncat sulița la 56,67 m, depășindu-și propriul record. Această valoroasă performanță a stimulat și alte două concurențe, Ursula Figwer și Maria Diță, care, cu aceeași suliță a Danei, au adus Poloniei și respectiv României noi recorduri naționale (53,65 m și respectiv 52,59 m.)

Va ataca Grecescu?

Este cunoscut că pe stadion se desfășoară în același timp mai multe probe, așa că spectatorii au posibilitatea să-și urmărească pe cea preferată. Și dacă unii aplaudă rezultatele unei probe, sau ale alteia, încurajările devin unanime atunci când o probă depășește pe cealaltă printr-o dispută vie și spectaculoasă.

Așa s-a întâmplat și în cursa de 5000 m plat. Concurenții porniseră „pachet”. În primele ture nu se întâmplă nimic deosebit, plutonul alergând în aceeași formație. După 1200 de metri, din grupul fruntaș evadează Thyge Tøgersen (Danemarca) care se detașează cu 10 m. Reprezentantul nostru Grecescu și finlandezul Saloranta pornesc în urmărire la el. Distanța dintre cei 3 concurenți și restul plutonului se mărește. Ultimul tur îi găsește pe cei trei în aceeași situație. Care va ataca mai întâi? Este întrebarea pe care și-o pun cei din tribune. Dorința era, desigur, ca Grecescu să fie acela care să ia conducerea. Cu 300 metri înainte de final, inițiativa aparține finlandezului Saloranta, care se distanțează de ceilalți doi concurenți. Ce se va întâmpla? Saloranta va ajunge primul? Ce „păzește” Grecescu? Va ceda cursa? Și parcă răspunzând acestor întrebări ce frământă tribunele, Grecescu mărește alura. Metru cu metru, distanța dintre el și concurenții finlandezi se micșorează. Mai sînt 100 de metri pînă la sosire. Se duce o luptă epuizantă între cei doi concurenți. Cu ultimele resurse, Grecescu, depășindu-și adversarul, trece în frunte și ajunge primul în la sosire, cucerind astfel o grea și prețioasă victorie. Aplauzele și ovatiile publicului răsună din plin eforturile depuse de cei doi concurenți și dirzenia lui Grecescu.

În curînd, 1,82 metri!

Nu este o afirmație fantezistă și nici un pronostic hazardat. Este realitatea

care în curînd va veni să încunune activitatea sportivă a Iolandeii Balas. Cîci acest lucru a fost deja întrevăzut în ultima zi a campionatelor, cînd recordmana mondială a demonstrat în fața mii de spectatori că dispune de mari resurse pentru 1,82 metri și pentru mai mult chiar.

„Cînd sare Ioli, nu tremură nici frunza!” Era remarcă a unui cetățean ce asistase mai înainte la evoluția Iolandeii pe stadion. Vorbele acestea cuprind mult adevăr. Stadionul amuțise. Deodată, dispăruse parcă orice viață de pe el. Toți ochii erau ațintiți în dreapta stadionului, unde sărea Iolanda. Ștacheta fusese înălțată la 1,78 metri. Pînă atunci Iolanda trecuse de la prima încercare 1,60 m, 1,68 m, 1,74 m. Cu 1,68 m, Iolanda își avea asigurată deja înfiltețarea. Zwier Nelly (Olanda) și Cen Fen-lun (R.P. Chineză), adversarele ei apropiate, epuizaseră toate cele trei încercări la această înălțime, fără să reușească însă.

Iată-o pe Iolanda trecută și peste 1,78 m. Aplauzele izbucnise erau manifestarea firească a admirației și dragostei celor din tribune pentru ținara noastră sportivă.

Din nou ștacheta este ridicată, de astă dată la 1,82 m. Aceeași liniște nefirească în toli unor întreceri. Iolanda se pregătește să sară. Își ia avînt... și sare. Insucces! Un oh! prelungit în tribune. Din nou liniște. Iolanda se pregătește pentru a doua încercare. Ion Soeter, antrenorul ei, este aproape, îi dă sfaturi și o încurajează. În tribune — așteptare și emoție. Va sări? Ah! Cum am fi dorit-o cu toții. Să asisti la stabilirea unui nou record mondial nu se întâmplă în fleacare zi! Iată-o că sare. Din nou doboară ștacheta. Aceleași gesturi și exclamații de cîudă în tribune. Ștacheta așteaptă a treia săritură. Iolanda se pregătește și sare! A sărit! Ștacheta a rămas! Aplauzele furtunoase izbucnesc pentru reușită. Dar vai! Ștacheta s-a răzgîndit și a căzut. Aplauzele însă continuă cu aceeași intensitate, ca un acent la viitorul succes, pe care spectatorii nu se îndoiesc că în scurt timp Iolanda îl va realiza.

★ Zilua era pe sfîrșite. Coloanele de sportivi defilau pe stadion, luîndu-și rămas bun de la cei care timp de trei zile au trăit alături de ei emoțiile întrecerilor. Au fluturat alături drapelulele naționale ale Australiei și R.P. Chineze, ale Turciei și Ungariei, s-au întrecut și s-au îmbrățișat sportivi din R.F.G. și R.D.G., din Olanda și Republica Arabă Unită etc. Mă gîndeam atunci, în această atmosferă emoționantă, că mal presus de rezultate, succese și insuccese, această competiție internațională, devenită tradițională, a prilejuit revederi, prietenii noi și o caldă manifestare de pace și înfrățire a reprezentanților celor 20 de țări participante.

R. SCURTU

Cu ultima ediție a Campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R., Co Grecescu a urcat pe treia oară consecutivul învingătorilor, la de 5000 m plat a competiții.

Mereu „tînărul” Ion cîștigătorul probei de marș, la sosirea din

Primiți trei clasați la proba de aruncare a discului bărbați: A. Baitusnikas, locul I (moldoc), V. Kompanet, locul II (stînga), și F. Kites (R.P.U.) locul III.

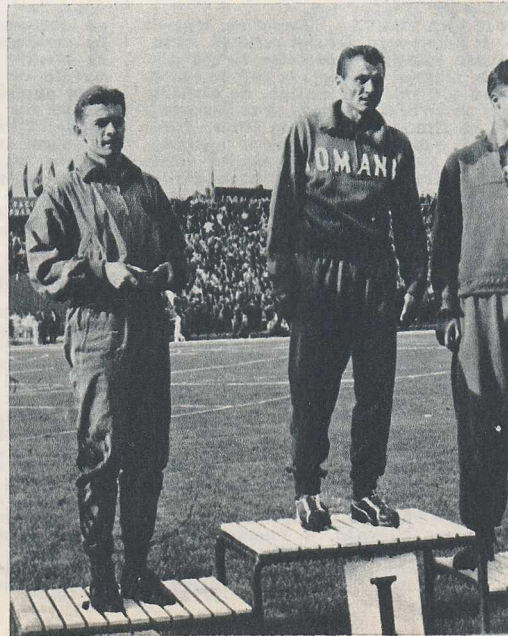
Din această fotografie și după sursul de mulțumire al suedezei Martinsson Britti (dreapta) — s-ar părea că aceasta a cîștigat proba de 100 m fete. Imaginea luată cu aparatul Telesid a indicat, însă, adevărata învingătoare, olandeza Bloemhof Hanlie.

Un „trio” fericit! De la stînga la dreapta: Dana Zatopkova (R. Cehoslovacă), Maria Diță (R.P.R.) și Ursula Figwer (R.P. Polonă).

Alexandra Sicoe (R.P.R.) în seria a doua a probei 100 m fete, pe care a cîștigat-o. Pe locurile II și III ale acestei probe s-au clasat în ordine Sofia Wataszek (R.P.P.) și Aulikki LehmiJoki (Finlanda).

Prima zi, prima probă, prima victorie! Ilie Save clasîndu-se pe locul I la proba de 400 m garduri, adus prima victorie țării noastre.

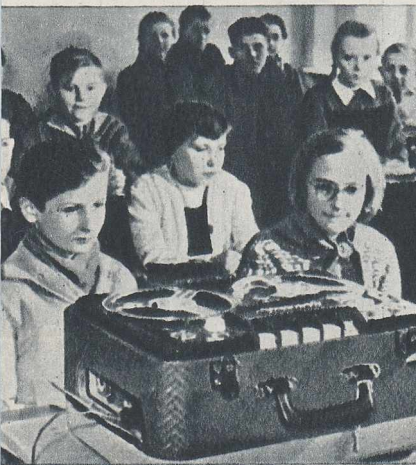
ÎN JURUL GLOBULUI

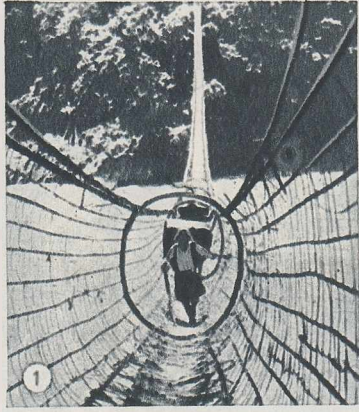
TANDUL SOVIETIC din Expoziția Internațională electronică de la Roma a stîrnit un interes în rîndul vizitatorilor. Ei au putut aîra aci — printre alte mari izbînzî ale științei sovietice în domeniul folosirii energiei nucleice în scopuri pașnice — spîrgîtorul de ațî atomic „V.I.Lenin” a cărui machetă ațî află printre exponatele sovietice.

ORAȘUL MARIONETELOR... Gottwaldov, așul cehoslovac cunoscut în întreaga lume nîtru industria sa de încîlțîmînte, este permis sî pentru studiourile sale cinematografe. Acolo lucrează și cunoscuta regizoare a melor de marionete, Hermîna Tyrlova, pe re o vedem... îndrumîndu-și actorii.

MAGNETOFONUL ... ÎN ÎNVĂȚĂMÎNT. În-o serie de școli elementare din R. D. Germană începî să fie folosite magnetofonele pentru darea limbilor străine. Magnetofonele s-au vedît un prețios auxiliar al profesorilor și au t rezultate foarte bune.

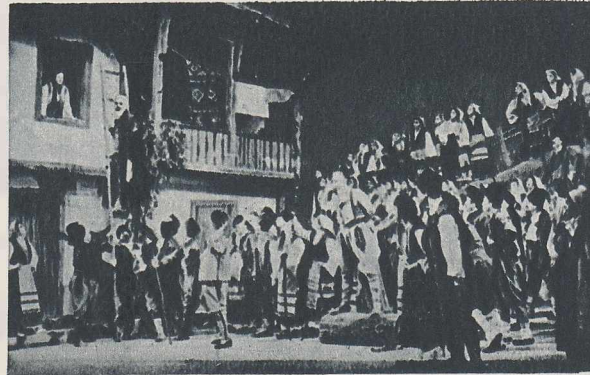
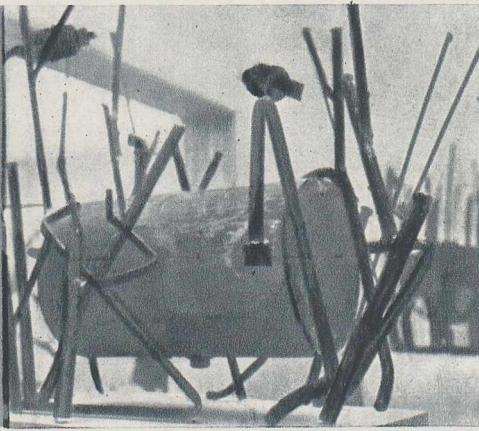
DRUMURI VECHI ȘI NOI... În China populară pot fi întîlnite drumuri de acces, poduri, șosele dintre cele mai originale. Unul dintre acestea este și vechiul pod tubular împietit din frîngîii — peste rîul Lo-ju din sudul Tibetului (fotografia 1). În fotografia 2 se vede noua autostradă care traversează munții, în serpentină, pe o lungime de 30 kilometri, legînd marele șantier al barajului de pe Fluviul Galben cu noul oraș care se construiește în provincia Honan.

PENTRU UNIFICARE PAȘNICĂ. Poporul vietnamez, despîrșit vremeînic de o graniță împusă de colonialiști, luptă pentru unificarea pașnică a patriei sale. Fotografia alăturată înfățișează locuitorii ai celor două state adunați pe cele două maluri ale rîului care despărte actualmente Vietnamul. Ei își manifestă aștel încă o dată neastrîmutata dorință de a vedea restabilită unitatea națională a țării lor.

ARTĂ PLASTICĂ? LA Expoziția biennială de la Veneția din acest an, s-au manifestat puternic curentele decadente ale artei plastice din Occident. În fotografie putești „admira” capodopera unui sculptor american pe care autorul a omis s-o intituleze. ...Și omînd te gîndești că Expoziția biennială se desfășoară în patria lui Rafael, Leonardo da Vinci, Titian...

PETRE CEL ȘIRIT, noua operă comică a compozitorului Veselin Stolanov, este inspirată din folclorul bulgar. Eroul principal este un țaran înțelept și abil care, trăind sub jugul ocupației otomane, a jucat multe renchîri crîndului ocupant. În fotografie, o scenă din operă.

NOUȚĂȚI MUZICALE PUBLICUL APLAUDĂ...

● noua operă creată de compozitorul chinez Cen Tzi, pe un libret de Lu Su și Hai Siao. Opera „Liu Hu-lan” are la bază tema vîetșii eroice a unei fiice a poporului chinez care și-a dat viața pentru cauza eliberării naționale;

● opera „Milana”, noua lucrare a compozitorului sovietic G. Maiboroda, inspirată din lupta eroică a popoarelor sovietice împotriva cîtropitorilor fasciști;

● concertele date la Bruxelles de orchestra Filarmonică Națională Poloneză, condusă de cunoscutul dirijor Stanislaw Skrowaczewski. distins cu premiul I la Concursul Internațional de la Roma. În prezent, Skrowaczewski pregătește un turneu în America de Sud;

● opera „Condamnarea lui Lucullus” pe libretul marelui scriitor german Bertolt Brecht prezentată pe scena Teatrului din Leipzig. Muzica lui Paul Dessau a reușit să reliefeze conținutul bogat în idei al lucrării lui Brecht;

● strălucita interpretare a „Sonatei a 2-a în do major” de J. S. Bach, de către marele violoncelist Pablo Casals. În vîrstă de peste 80 de ani, după o gravă criză cardiacă, Pablo Casals a deschis cu acest concert Festivalul Muzical de la Prades;

● muzica lui J. Burghauser la noul balet ceh „Slugă la doi stăpîni”, după comedia cu același titlu a lui Carlo Goldoni. În cadrul repertoriului pregătît de Teatrul Național din Praga pentru turneul ce-l va efectua în toamnă la Veneția, figurează și această operă.

PUBLICUL CRITICĂ...

● concertul pentru orchestră și un... automobil, de compozitorul Anthony Hopkins, prezentat la „Albert-Hall” din Londra. Un automobil a fost urcat pe scenă și a ciacsonat strident în diferite momente ale concertului. E lesne să ne închipuim la ce încercări au fost supuși nervii ascultătorilor...

● hotărîrea societății engleze de radio B.B.C. de a suprima din program sectorul III, adică muzica simfonică clasică și contemporană. Cînd se cheltuiesc sume enorme pentru a întreține psihiza „războiului rece” și zeci de emisiuni sînt destinate satisfacerii unor gusturi perverse, nu e ridicolă scuza conducerii B.B.C.-ului care a declarat că suprimarea muzicii simfonice s-a făcut din motive de... economie?!

ÎNCĂLȚĂMÎNTE MODEL „SING-SING”. Americanii au inventat un nou tip de ghețe cu tălpi de plumb, cîntărînd 18 kg perechea. Ele vor fi oferite în mod gratuit deținătorilor din închisorii, pentru a se înlocui în felul acesta ghiulelele... încomode și lipsite de eleganță...

REDACȚIA: BUCUREȘTI Căsuța Poștală 3507 of. 33
PIAȚA ȘCINTEII Tel.: 17.60.10, Int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

FESTIVALUL „GEORGE ENESCU”

LAUREAȚII CONCURSULUI ENESCU

①

②

③

④

⑤

⑥

⑦

⑧

⑨

⑩

Festivalul Enescu a întrunit în București mari muzicanti ai lumii. Iată-i pe Yehudi Menuhin, David Oistrach, George Georgescu și Sir John Barbirolli.

① Li Min-cean (R. P. Chineză), premiul I la concursul internațional de pian.

② Mihail Vostresenski (U.R.S.S.), premiul II la pian.

③ Michèle Boegner (Franța), premiul II la pian.

④ Dimitri Paperno (U.R.S.S.), premiul III la pian.

⑤ Valentin și Ștefan Gheorghiu (R. P. Română), premiul I pentru interpretarea Sonatei a III-a de George Enescu.

⑥ Solomon Snitkovski (U.R.S.S.) — premiul I la concursul de vioară — a obținut împreună cu Olga Stupakova premiul II pentru interpretarea Sonatei a III-a.

⑦ Serge Blanc și Pierre Vozlinski (Franța), premiul II pentru interpretarea Sonatei a III-a.

⑧ Varujan Cozighian (R. P. Română) — premiul II la concursul de vioară — a câștigat împreună cu Nicolae Brînduș premiul III pentru interpretarea Sonatei a III-a.

⑨ Edith Hambaiko și Josef Sepsel (Ungară), premiul III pentru interpretarea Sonatei a III-a.

⑩ Ștefan Ruha (R. P. Română), premiul I la concursul de vioară.

⑪ Ralph Holmes (Anglia), premiul III la concursul de vioară.

⑫ Evgheni Smirnov (U.R.S.S.), premiul I la concursul de vioară.

⑬ Danil Podlovski (R. P. Română), premiul III la concursul de vioară.

⑪

⑫

⑬